

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Ноам Чомски:
справедлив ли е
капитализмът?

2

Всеки довод, изтъкван в защита на капитализма, може и е бил използван и в защита на робството и фашизма. Оправдава ли това робството и фашизма?

Даниел Герен: защо
анархизмът е
актуален?

4

Анархизмът иска да подпомогне индивида, личността, в нейното пълно и всестранно развитие, да култивира и развие в нея всичките нейни творчески сили.

Една и съща ръка
ли уби хасковските
анархисти Гергинов
и Васев?

5

През 1924 цанковистите, а през 1956 болшевиките посягат на двамата непокорни хасковлии от миналия век.

От Черния блок
с любов

6

„Моят опит показва, че полицейските репресии и държавното насилие са насочени не срещу крвопролитните демонстрации, а срещу успешните демонстрации.“

158 години от
рождението на
Христо Ботев

8

„...не училището на Златоуста и Лойола, на Вилхелма и Наполеона, а онова на Фурие и Прудона, на Кювие и Нютона - и училището житейско.“

Една година трън в очите на Властта

Повече от век партийно-политическа проституция

Всичко се вършеше от името и в името на народа. Стигна се до там, че в името на хората и тяхното добруване държавата си получи добре организирана и неорганизирана мафия. Последната наред с всичко друго се сдоби със заслужена разбойническа държава. Тя си е съществувала столетия. Сега е „стабилизирана“ и увековечена със способите на „коалиционната култура“ – малко винтче в стратегията на световната глобализация. Както преди и сега за всички властогонски партии и другарски управленски коалиции, завоюването на политическата и стопанска власт е първостепенна задача. Без значение дали това ще се постигне по парламентарен път, или военно-политически преврат, каквито опити имаме и не ни липсват. Такава е философията на живота базирана на властовия принцип и господство над общество структурирано по държавному. Така свободата и справедливостта за всички властелини остава химера. За Ленин и Мусолини бяха буржоазен предрасъдък. Дватамата в практиката го доказваха при „укротяване“ духовете на идейно-политическите отрицатели. Без изключение всички такива подобия се възползват от богатата апетитна и евтина етатизирана трапеза, поднесена от тези, които оцеляват с непосилен труд и мизерен живот. Това е „справедливо“, защото те са едни от нас, най-знаещи и можещи с добав-

ка – манталитета на палачи. Имат опита на своите прагеди, деди и бащи, които никога не са били извън властта. Тя с привилегиите, които са неизбежни им принадлежи по наследство. Но за будния дух на нормалните граждани, доколкото ги има, приспивните песни на болните за вечни господари, не са модни за съвременните обществено-политически процеси. Не стават за опиум на клоунски спектакли през 21 век. Благоприятни са само за паразитизма на привилегировани каста, класи и съсловия на мафиотски банди. Ако при различните диктатури духовните и физически ексекютори умъртвяваха всеки против към свобода и справедливост едва ли сега е време за подобен стил на разправа. Предполага се, че социалната ферментация на човечеството е на друго ниво и изключва насилието. Примерът със социал-национализма на Сталин и национал-социализма на Хитлер е добър учителен урок. Така че, колкото и да се реформират и хуманизират мераклиите за световни господари – съюзът между двамата психопати предизвика поредната световна война. А ГЕСТАПО и НКВД не са забравени от народите. Кошмарът от трагичните последици на изпробваните оръжия не е отзвучал. Свежите цветя по братските могили на жертвите предупреждават за надвисналата опасност. Младото поколение у нас малко знае за

За кого бие камбаната?

Виктор Юго пише, че няма нищо по-силно от една идея, на която ѝ е дошло времето. Дали не можем да добавим, че няма нищо по-слабо и по-грозно от една идея, чието време си е отишло и то безвъзвратно? А какво да кажем за един свят, в който трупица идеи отдавна се разлагат вкопчени в меките кресла на властта? Вампирясали националисти, консерви, либерали, болшевики, монархисти вече десетилетия наред трояка въздуха с о бозе отдавна почившите си „истини“ и карат катафалката на историята да бибитка нервно на жълтите софийски павата.

Правителство идиот, пред чийто мътен поглед се вият жълти евровездички като треснат по чутурата анимиран герой, настъпва газта на трошката-държава и тя хвърчи към поредната политическа, икономическа и духовна катастрофа. Отмина времето да се споглеждаме – „кой ще го спре?“ Отмина времето да чакаме на спасители сладкодумци или бабаити. И няма време да провождаме за семен път да питам за кого бие камбаната. За мен и теб бие и не ни вика на молитва •

Неоцинизъм

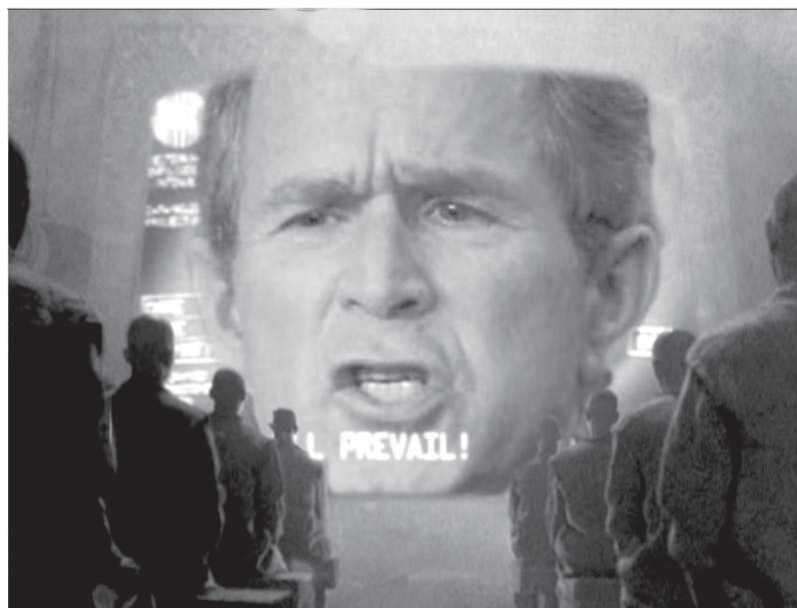
Има много определения и гуми, с които можем да наречем системата, в която живеем. Някой им се струва демократична, на други полицейска, трети плютя, че пак „комунисти са на власт“ и т.н. Струва ми се, че най-точната обаче, е „цинична“. Да почнем от това как ни се представят свободата, мирът, справедливостта и успехът. Не е ли цинично например, че НАТО е мироопазваща организация? Много хора ми казват, че е смешна и параноична идеята, че отново живеем „1984“, наистина леко видоизменена, но като цяло същата. Защото „1984“ е книга за основни принципи на властта, не само и единствено за тоталитарния режим. Очевидно и за нас войната е мир, след като НАТО е мироопазваща организация.

Справедливост? Какво по-справедливо от това по-сил-

ният да печели и да живее по-добре, а по-слабият да губи и да изхранва по-силния? Е наистина малко животинско, но какво да се прави, то всъщност си ни е природно заложено. Хубавата новина е, че всеки може да успее – ето виждате ли, в САЩ от мияч на чинии можеш да станеш собственик на ресторант.

Успех няма друг смисъл освен чисто материален – колкото повече имаш, си толкова по-(не само успешен), но и кадърен. Лоша работа, 90% от населението се оказаха некадърници и глупаци, които в общи линии само хаят място. Другата хубава новина е, че явно на никого не му тежат тези неща – болшинството от тези, които не са „успели“, са дълбоко убедени от „успелите“, че това е именно, защото те са некадърници,

» » продължава на 3 страници

Ноам Чомски:

Справедлив ли е капитализмът?

Въпроси и отговори от лекция на Ноам Чомски, изнесена през септември 1997

ВЪПРОС: Разбирам, че сегашната система има много недостатъци – голяма разлика между богати и бедни и пр., но ето, че тя просъществува. И причината да се наложи е, че все пак има ръст на жизнения стандарт в Америка. Не е ли това оправдание за нейното съществуване? Не е ли това причината за тържеството на капитализма?

ЧОМСКИ: Не, не е. Не бих казал. Жизненият стандарт се повишава и в робовладелските общества. Робите живеят много по-добре в началото на 19-ти век, отколкото в началото на 18-ти век. Това оправдава ли робството? Ужасно е да се ползва този довод. Той може да оправдае и сталинизма. В Съветския съюз има значителен икономически ръст, той е Вторият свят допреди 1989, а сега се върна отново в Третия свят, защото провежда капиталистически реформи. И това никак не е трудно да се забележи, ако проследите събитията – през последните 10 години капиталистическите реформи ги върнаха пак в Третия свят, откъдето бяха тръгнали. От гледна точка на икономическия ръст, те постигнаха много сериозен успех. И именно това притесняваше западните ръководители. Ако прочетете документите, някъде до 60-те години – сега нещата са замрели вече, – голямата тревога е, че Съветският съюз представя себе си като модел на модернизация в рамките на едно поколение. Това определено създаваше много проблеми в Третия свят, но дори и в богатите държави. На тях малко им пукаше за съветската агресия или за сталинския терор – това никого не тревоже-

ше. Труман дори се възхищаваше от Сталин – какъв почтен човек бил, как се работело с него и т.н. Той си казваше, че не го интересува какво става в Русия. Чърчил също защитаваше Сталин на заседанията на своя кабинет като велик човек. Избил много хора, голяма работа... Никои изобщо не смяташе, че той може да нападне някого. Истинският проблем, онова, от което наистина ги беше страх, беше икономическият ръст. А това за Третия свят беше наистина впечатляващо. Същото важи и за Куба. Наскоро бяха разсекретени документите за правителството на Кенеди и Куба и е интересно да се види как са били укривани фактите. Правителството на САЩ е изолирано от международната общност и Европейският съюз настоява за санкции в Световната търговска организация заради нарушаването на нейните правила при ембаргото срещу Куба. Единствените гласове в полза на САЩ дойдоха от Израел, – което е очевидно, все едно, да речем, Украйна да гласува с Русия навремето – и Узбекистан поради нещо си, не знам какво. Само Израел и Узбекистан гласуваха със САЩ, целият Европейски съюз беше против. Това, което е интересно всъщност е, че САЩ се измеля от юрисдикцията на СТО. САЩ казват на практика: „нямате право да ни налагате нищо, защото ние сме шефът на света“. Причините са интересни. Още от времето на Кенеди, твърдят те, макар да не е вярно, вече близо три десетилетия, част от постоянната ни политика са опитите за сваляне на кубинското правителство и ние твърдим, че Европейският съюз няма право да ни променя политиката. И това го твърди правителственият ни говорител. Реакция обаче няма. Приема се за даденост, че ние можем да си сваляме което правителство си пожелаем и който ни се противопостави просто не си знае мястото. Въпреки това

обаче реакция има, макар и в тесни граници, от страна на Артур Шлезингер в „Ню Йорк Таймс“. В отворено писмо до правителството и неговия говорител той посочва, че те неправилно тълкуват политиката на Кенеди, която е насочена срещу „проблемите, които създава Кастро в нашето полукълбо и съветската връзка. Но сега това е минало и следователно – анахронизъм“. Шлезингер просто показва как е школована образованата класа у нас, хората завършили международни отношения в елитните университети, които със сигурност знаят какво ще ви кажа сега. Наскоро разсекретените документи от началото на 60-те години имат пряко отношение към този въпрос. Артур Шлезингер беше ръководител на мисията за Латинска Америка на бъдещото правителство на Кенеди. Това бяха хората, чертаещи плановете за Куба. И там той обяснява какво означава „проблемите в полукълбото“ и „съветската връзка“. Той пише, че това е „разпространението на идеите на Кастро за поемане на нещата в свои ръце, които имат голяма притегателна сила за жителите на Латинска Америка, повечето от които живеят в ужасяваща бедност и потисничество и се опитват да намерят начин за по-достоеен живот.“ Тоест, ако имат модела на Кастро пред себе си, те могат да опитат разни работи. Та това е по въпроса за Кастро. Каква е „съветската връзка“? Той пише, „а на фона на всичко това Съветският съюз се представя като модел за постигане на модернизация в рамките на едно поколение“. Това е „съветската връзка“. И следователно трябва да се опитаме да свалим правителството заради тези „проблеми“ и тази „връзка“. Това се простира и в много по-широки мащаби. Кенеди и Макмилън (*Харолд Макмилън – британски министър-председател (1957-1963), бел. прев.*) в своите дискусии от началото на 60-те

години се тревожат от потенциала за икономически ръст на Съветския съюз и какво би могъл да означава той. Това прави и Дълес и продължава и през 70-те. Така че фактите всъщност опровергават това, което твърдите.

ВЪПРОС: Може би в такъв случай да перифразирам въпроса. Щом нашата система е толкова лоша, защо няма мощни движения, които да се съпротивляват срещу нея?

ЧОМСКИ: Съпротивляват се и то постоянно. Историята на работническите движения у нас е много кървава. Стотици американски работници са били избивани почти до края на 30-те години, когато успяват най-сетне да извоюват трудовете си права. През 50-те години имаше много силна съпротива срещу системата, а през 60-те години всичко направо изригна и се наложи да се правят много отстъпки. Това продължава и днес, но в момента е в затишие. Нещата са циклични и аз бих казал, че например през 20-те години затишието е много по-голямо, отколкото днешното. Тогава работническите движения бяха наистина смазани. Така че борбата и съпротивата никога не умират.

Но вие казвате „системата е толкова лоша“... Какво значи това? Робските общества са просъществували векове наред без никаква съпротива. Това оправдава ли ги? И ако трябва да си говорим сериозно, робовладелците са изтъквали доводи много подобни на вашите. Прочетете например Джордж Фицхю, един от водещите застъпници на американските робовладелци от Юга. Когато този въпрос става доста сериозен, около 40-те години на 19-ти век, той изтъква доста убедителни доводи. Той казва: „Вие, северняците, сте против робството, защото сте анти-негрски расисти. Ние не сме расисти. Ние смятаме, че човек трябва да се грижи за поданиците си. И го правим добре. Правим го дори от икономиче-

ски съображения, защото те са нашият капитал.“ Ако го преведем на днешен език, да речем, че аз купя една кола, а вие наемете друга. И след година ако погледнем двете коли, коя ще е в по-добро състояние? Моята, защото аз я притежавам. Вие сте взели вашата под наем, ползвате я, оставяте я, и наемате друга. Това е доводът на Фицхю. Той казва: ние притежаваме хората, вие ги наемате. Затова ние се грижим за тях, държим се добре с тях, те са нашият капитал. Даже имаме човешки отношения с тях, нали сме пред-капиталисти, все още имаме човешки отношения. А вие се държите с тях като със сечива, налагате им надничарска робия и те живеят много по-зле. Значи ние сме моралните хора, а вие сте неморалните. И реално погледнато в робовладелската система условията наистина се подобряват донякъде. Робите изглеждат по-добре през 1850 година, отколкото през 1750 година. Тоест, всичко онова, което вие казахте, може да се използва като прекрасен довод в защита на робството и нещо повече – е ползвано като довод в защита на робството.

Погодни доводи са изтъквани и за фашизма. Защо Хитлер става толкова популярен? През 30-те години Хитлер е може би най-популярният водач в историята на Германия. Защото той избършива социална революция. Хората живеят много по-добре. Не всички хора, разбира се, определено не и евреите, но немците живеят много по-добре. Той постига големи успехи. Хитлер знае или осъзнава, или неговите съветници го правят, че масираните държавни разходи могат да спасят една икономика със замиращ капитал от разруха. Същото разбират и американските фирми през Втората световна война. И той го прави. Икономиката процъфтява, хората живеят по-добре. Оправдава ли това фашизма? •

Превод А. Ванчев

Мишел Фуко:

Интелектуалците и Властта

Струва ми се, че политическото ангажиране на интелектуалеца по традиция е било винаги в резултат на две страни от неговата дейност: от една страна, положението му на интелектуалец в буржоазното общество, в системата на капиталистическото производство и в рамките на идеологията, която тази система създава или налага (с нейната експлоатация, с бедността, с отритнатите от обществото, с преследванията, с обвиненията в поддривна дейност, безотговорност и пр.) и от друга страна с неговото правилно говорене, в смисъл на показване на определена истина, на разкриване на политически отношения на неподозирани места. Тези две форми

на политизиране не се изключват взаимно, но тъй като са от различен порядък, не съвпадат. Едните интелектуалци ги класифицират като „отритнати от обществото“, а другите – като „социалисти“. При ожесточена реакция от страна на властите тези две състояния лесно се преливат: след 1848, след Комуна, след 1940. Интелектуалецът става отритнат и преследван точно в мига, в който фактите стават неоспорими, когато става забранено да се каже, че царят е гол. Интелектуалецът казва истината в очите на онези, които още не са я видели, в името на онези, на които им е забранено да казват истината: той е съвест, съзнание и красноречие.

По време на последните размирици (*„Събитията“ във Франция през 1968, бел. прев.*) интелектуалецът обаче откри, че масите нямат вече нужда от него, за да придобият познание. Те знаят прекрасно, без да си правят илюзии, знаят много по-добре от него и могат много добре да се изразяват. Това е така, но все пак съществува една система на властта, която препяства, забранява и обезсмисля това говорене и това познание. Власт, която не се проявява само в явната цензура, а която дълбоко и неуловимо прониква в цялата тъкан на обществото. Самите интелектуалци стават проводници на тази система на властта със своето схващане, че те са

отговорни за „съзнанието“ и говоренето – тази представа формира част от системата. Ролята на интелектуалеца вече не е да се поставя „малко напред и встрани“, за да изрази загубената истина на колектива, а да се бори срещу всички форми на власт, които го превръщат в неин предмет и оръдие в областта на „познанието“, „истината“, „съзнанието“ и „говоренето“.

В този смисъл теорията нито изразява, нито превежда, нито пък обслужва практиката: тя е практика, но практика местна, със свое място, не е всеобхватна. Тя е борба срещу властта, борба, насочена към разкриването и отслабването на властта там, където тя е

най-невидима и коварна. Не става дума да се „пробуди съзнание“, че се борим (масите знаят от госта време, че съзнанието е форма на познание, а съзнанието като основа за субективност е прерогатив на буржоазията), а да се източни властта, да се вземе властта; това е дейност, която се води заедно с онези, които се борят за власт, а не тяхното просвещение от безопасно разстояние. „Теория“ е системата на тази борба на местно ниво. •

Michel Foucault, Gilles Deleuze, *Intellectuals and Power, B: Language, Counter-Memory, Practice, Ithaca, 1977, p. 205. Превод от L'Arc, No. 49, 1972, pp. 3-10*

Превод А. Ванчев

Партийно-политическа проституция

» » продължава от 1 страница

тези ведомства на тотален художествено-артистичен геноцид. В България подобна роля с предимство и професионализъм се изпълняваше от ЦК на БКП, чрез т.н. „ДС“. Макар „разградена и деполитизирана, тя и сега под друго име е в апокалиптичната хроника на обществения живот. Няма сфера в стопанската и духовната вселена, където да отсъстват „специалистите“ от „ДС“, оглавили новата „НС“. Остава открит въпросът в името на кого тези сатанински структури продължават да се самопроизвеждат? За повечето граждани истината е позната, дори с гриф „Строго секретно“. Те са навсякъде, от всеки километър на всеки метър. Всичко знаят и могат, всичко им е позволено, информирани са кой кой е и какво мисли за болшевишката „пролетарска диктатура“. Забравили са само, че при всеки изкривен поглед към важен партиен копей – резултатът след „малка справка“ беше концентриционен лагер, затвор, безследно изчезване, куршум и т.н. За малката по площ „Татковина“ такива „възпитателни“ заведения имаше със стотици. От терапията на внимателно селектирани БКП – бабаици като Мирчо Спасов, Стефан Китов, Газдов, Гершанов, Горанов и др. канибали – хиляди непосредствени оставиха костите си

М-М-М-МЛЯС! Тодор Живков и Николае Чаушеску

в архипелага „ГУЛАГ“ на островите „Персин“, „Магареца“, „Щуреца“ и други известни и неизвестни места! Трагедията за народа не е само в тези доказани истини. Тя е, че голяма част от членовете на БКП бяха задължени по устав да сътрудничат на държавния тероризъм във фанатичното преследване на тези, които отхвърлят кълна на Москва. И сега не само малка част от слугите на московските джелати продължават да упражняват занаята. Хилядите престъпления на мафиотските партийно-политически гангстери са доказателство за грозната обществена картинка в страната. Явните и за децата ежедневни грабежи, поръчкови убийства, отвлечения, изнасилвания, търговия с жени и деца са неоспорим аргу-

мент. Със световна слава сме и по еротичната порнографска фабула и апашлък. Пременини, но непроменени господата „реформирани“ другари усърдно експлоатират чувствата за родолюбие, народни традиции и ценности, пренебрегват интересите на хората, приемат за „елита“ закони, които оневивняват доказани злодеяния. На фона на тази панорама обогатена с трагедията от природните бедствия властимащите без срам си гласуват заплати в троен размер на някаква си средна за страната – 500 лв. Но с добавки за храна, пътувания, секретни и други неизвестни излиза десеторно. Наглостта и цинизма на провалентите, оплоти, опозорени и ненаситни парвенюта потвърждава характеристиката

на холандския дипломат-хлеббар, че „Българските комунисти са лъжци, крадци и убийци“. Това ние си го знаем и без дипломата. Опитът на Кеворкян да защити каузата на БКП – БСП и смекчи казаното от хлеббаря завърши без успех. Няма база за сериозно опровержение. Болезненият стремеж на БСП за власт на всяка цена от страх за вършените престъпления не е опровержение. Засекретяването на досиетата на оперативните служители към МВР и тези на политическите противници на системата не опровергава зверствата на тоталитаризма. Унищожаването на част от досиетата по време на министър Семерджиев не е край на ролята на церберите. Опитът с провала на „Обществения съвет“ за борба с организираната престъпност е очевиден. Много от членовете му бяха на сватбената веселба при бракосъчетанието на управленската коалиция. Всичко това в дисхармония с дереджето на обществото. Изходът от ситуацията е суверенът, наречен народ, да поеме уреждането на социалния живот на принципа – свобода и правда за всички. А леенето на шампанско и цракането на целувки уста в уста в стил Тато – Брежнев да останат като отвратителни спомени, да топлят духовете и сърцата на всички мерзавци с

носталгия по марксисткия рай. Това не може да се постигне с „професионализма“ на правосъдната система, която се е доказала като перфектна Митница обслужваща егоистичните политически и битови интереси на узаконени мафиотски банди. В тяхна закрила са и полицейските своеволия в много случаи. Побойщата срещу стачкуващи работници, репресии и терор срещу свободолюбивите студенти и младежи за изразен мироглед чрез листовки, последното нелепо убийство в Благоевград на „Чората“ доказват дебилността на познати институции и ведомства. Динамизирането на операция „Респект“ и навлизането ѝ в опасни обороти е безобиден плач за белоденските кокошкарки. Само признаването на трагедията не е достатъчно извинение за потърпевшите. Всички провеждани операции с атрактивни имена (Комар, Кобра, Респект и др.) са сюжет и съдържание на крадеца, когато вика „дръжте крадците“. А идеолозите на организираната престъпност са предмет на професионализма на правораздавателната система, която повече от половин век добре ги „санкционира“. Всички подробности са във фактите. •

10.12.2005 г.

Нено Кацарски

с. Вуково, Дупнишка околия

Неоцинизъм И пак проституция

» » продължава от 1 страница

докато 21 годишната мутреса в мерцедеса се е трудила усилено, за да има кола, която може да изхрани цяла Уганда. „Аз може да не съм успял, но децата ми ако са достатъчно кадрърни ще успеят“ – и наистина, от време на време властта си избира един от „неуспелите“, за да не изглежда прекалено, да седи в главите на хората идеята за мияча на чинии и собственика на ресторант. Ами да, какво тук има да не си съгласен? Равни ли сме пред закона – „...верно, има едни, които не са, ма ти комунизма ли предпочитай? Тогава не можехме да носим грънки.“ И дотук с опита да обясниш на някого какво е равенство и

свобода. Равенството се оказва диктатура, свободата или хаос, или безкрайно пазаруване в сегашния случай.

Всичко е прекалено, но защо системата да е цинична? Цинизъм е мирът в една или няколко страни да се крепи на труповете на цивилните иракчани, например. Цинично е справедливост да значи едни да живеят на гърба на други. Най-големият цинизъм е свободата да се сведе до неограничено консуматорство. Единствената тичел в живота е да си купиш нов GSM. Цинично е да се окаже, че всъщност всичко това е правилно, защото хората искат да живеят така – ако не искаха, щяха да го изразят по някакъв начин. Премълчава се масовото „промиване“ на мозъци. Разбира се, то не се нарича „промиване“, „манипулация“, „пропаганда“ или „агитация“ – те просто ти предлагат различни неща – стоки, нов „начин на живот“, от теб се иска само да си избереш. И ето – ние имаме свобода на избора, ако не ни харесва – да си трошим главите.

Всъщност, к'во се занимавам и аз с простотии?! Остават ми още само 193 работни часа докато събера пари за новия модел на Nokia, а ако е на лизинг – 120. Какво ми пука дали ни карат да се изяждаме един друг – вие докато приказвате и правите глупости, аз вече ще съм почнала да събирам за телевизор. Да го духате всички – аз ще успея в този живот и тогава ще видим кой – кого. •

Лора

Напоследък по Нова телевизия на няколко пъти се повдигаше въпросът за съдбата на проститутцията. Не да я има ли, или да я няма, ами дали да се остави на самотек, или проститутките да се вкарат в „публичните домове“, просто да се узакони там пребиваването им, да се сложат под лекарски и полицейски контрол, да се предпазят от венерически болести и което е особено важно, да започнат да си плащат данъци. Като всеки занаятчия, защото е всеобщо мнението, че това е най-гривната професия, която се е практикувала от хилядолетия и вероятно ще продължи, докато свят светува. А още по-важно – проститутцията, заедно с наркоманията и хазарта били едни от най-доходните бизнеси. От които се забогатявало най-бързо. И по тая причина са на главния прицел на мафията, на която стотици хиляди, а може би и милиони по цял свят стават жертви и са обект на безжалостна експлоатация.

Чест проститутцията води началото си от дълбока древност е факт. Най-напред изглежда на религиозна основа при храмовете на богинята на любовта, като средствата са отивали за храмовете. Индийските баядерки и гръцките куртизанки и хетери са били може би първите проститутки, макар и по-различни от съвременните. После идват жените робини, при римските и гръцки богаташи, които са задоволявали капризите им.

Впрочем в ония времена понятието любов в днешния смисъл е било почти непознато. Както и проститутцията, която фактически набира сила с развитието на капитализма. Когато фабрики и работилници се изпълват с мъже и жени, и особено млади момичета, които работят по 12-14 часа на ден и едва свързват двата края. Когато е трудно да се издържа семейството и когато парите не стигат доникъде, а физиологическите нужди трябва да се задоволяват. Тогава много жени са прибегвали до припечелване на някоя лев, а мъжете са смятали, че е по-добре от време на време да задоволяват половия си нагон, като си плащат при някоя жена, вместо да издържат семейството.

Но сега след повече от двестина века, когато коренно са се променили условията на работа и живот, и културата е на много по-високо ниво, да се говори за поддържането на проститутцията е истинско престъпление.

Ние не можем да приемем, че жени стават проститутки за задоволяване на някакви страсти. Не можем да разберем какво удоволствие ще изпитват от вероятността да се отдават на животинския нагон на всекиго и да бъдат инструмент готов винаги да облечи всеки минавач.

Нима може да се нарече удоволствие скитането по улици и магистрали в търсене на клиенти, или робството в публичните домове и страхът от заразни болести? А и вече има

достатъчно сведения от пресата за начините, по които мафията набира „бели робини“ за публичните домове.

Затова се учудваме, когато хора като Венцислав Димитров – бивш депутат – апелираше пред парламента преди десетина години, а не отдавна и генерал Бойко Борисов, за по-скорошното регистриране на проститутките, за да ги знаели и да си плащали данъка. Вместо да потърсят причините отвели ги на улицата.

И защо, когато някои хора говорят на тази тема, забравят, че по някакво странно стечение на обстоятелствата там могат да попаднат техните майки, сестри или дъщери. Защо на тях се гледа като на стока, а не като на живи същества и че е крайно време да се разбере, че тази институция е позор за обществото.

Но ние разбираме също така, че решаването на този проблем в съвременното капиталистическо общество ще бъде много труден поради огромното неравенство и ужасната мизерия, които го пораждат.

За да се спаси обществото от подобни язви като проститутцията и наркоманията ще трябва новите взаимоотношения помежду ни. Да създадем общество без управляващи и управлявани, без експлоататори и експлоатиранни. Обществото на свободата и справедливостта, където всички да са равни в задълженията, отговорностите и правата, разбира се! •

Г. Божилов

Бележки върху философията на анархизма

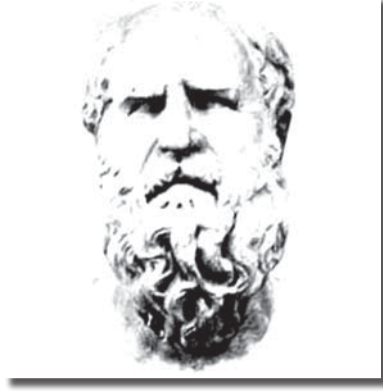
Още на 12-13 годишна възраст у автора на тези редове е възникнал интерес към философията на анархизма и в течение на близо шест десетилетия е търсил у нас и в чужбина литературни източници по темата, размишлявал е и беседвал с различни лица по нея. В началото на 90-те години той е започнал да работи върху неголяма по обем книга, но поради това, че не може да се снабди в пълен обем с основната литература по нея, което, впрочем, никак не е лесно, в края на краищата реши да се ограничи да предложи вниманието на читателя настоящите бележки върху философията на анархизма във вид на поредица от няколко статии, съставени на основата на наличните писмени материали, идеи и литература. Тези кратки бележки, следващи първоначално съставения план на замислената книжка, все пак очертават един скелет от основни проблеми и твърдения в нея, при което имаме в предвид впоследствие последователно да го допълваме с допълнително съдържание чрез отделни статии според достъпа ни до съответно допълнителната литература.

Анархистически тенгенции в древногръцката философия

В настоящите бележки изхождаме от факта, че главни представители на анархизма, третиран както като направление в социално-политическата мисъл, така и като социално-по-

литическо движение, са Прудон, Бакунин и Кропоткин. В съответствие с това, при разглеждането на философията на анархизма, на първо място ще имаме в предвид именно техните социално-философски схващания, съставляващи основата на цялостните им анархически доктрини за преустройство на обществото. Същевременно не можем да отменим и факта, че социално-философски концепции, които в едно или друго отношение са родствени на техните схващания, са били развивани и от други мислители, поради което в известен смисъл те също се отнасят към философията на анархизма, независимо от това, че на са били свързани с анархистическото движение. Тук имаме в предвид преди всичко възгледите на Гоуин, Щирнер и Толстой. И така, в настоящите бележки ще се спрем на философските схващания главно на тези шестима мислители, творили през последните два века и половина. При това, обаче, трябва да вземем под внимание, че анархистическата философия има дълбоки исторически корени, които ни отвеждат далеч назад във времето, към древногръцката философия.

Един от най-древните гръцки философи – Хераклит (около 540-480 г.пр.н.е.), тук представлява интерес за нас главно като родоначалник на диалектиката, която в последствие е оказала значително влияние вър-

Хераклит от Ефес

ху Щирнер, Прудон и Бакунин. Ще се спрем на два нейни принципа, изказани у него по своеобразен, но много ярък начин.

Първият принцип на Хераклитовата диалектика е принципът за *всеобщото и непрекъснатото изменение*. Той се състои в схващането на различните неща, като Вселената, Земята, планините, реките, растенията, животните, хората, обществото и т.н. по същество не като статични предмети, а като процеси. Това схващане Хераклит е изказвал нагледно чрез образа на реката, в която водата постоянно тече и поради това във всеки следващ момент тя вече е друга: *„Всичко се движи и нищо не остава в покой. Всичко тече. Не може да се влезе два пъти в една и съща река.*

Вторият принцип на Хераклитовата диалектика е *принципа на срещуположностите*. Той се състои в схващането, че нещата от действителността се характеризират с едновременно

ното наличие у тях на противоположни елементи или черти, които се намират във взаимна връзка, взаимно се обуславят едни други, поражат възникването на нови неща и в процеса на движението и изменението на нещата се извършват преходи от дадено тяхно състояние в противоположното. Този принцип обогатява съдържанието на първия и е изразяван в също като него чрез конкретни и впечатляващи образи: *„Едно и също в нас живото и мъртвото, бодърствуването и спящото, младото и старото“; „Както животът, така и смъртта присъствуват, както в нашия живот, така и в смъртта“; „Болестта прави приятен и благо здравето, гладът – ситостта, умората – почивката“; „Всичко възниква съгласно противоположностите... В противоположностите е това което води към раждането...“; „Хладното се нагарява, горещото се охлажда, влажното съхне, изсъхналото се оросява“; „Космосът... винаги е бил, е и ще бъде вечно жив огън, закономерно възпламеняващ се и закономерно угасващ“; „От огъня всичко възниква и в края на краищата в огъня всичко се завръща“¹.*

Като е изразявал тези положения в конкретно-образна форма, Хераклит им е придавал значение на всеобщи, абстрактни принципи на познанието, но не е трудно да се види, че при определени социални условия те могат да получат конкрет-

но социално-политическо значение революционизирайки човешката мисъл, като я насочват към разкриване на противоречията в социално-икономическата действителност и заедно с това към идеята за коренно преустройство на обществото и на личността. Тъкмо поради това, впоследствие, в условията на XIX-ия век, те оказали чрез Хегел значително влияние върху анархистическата философия.

В случая Хераклит представлява интерес и с изразеното чрез някои неговии постъпки негативно отношение към държавната власт. Той е бил от царски род и му се падало да стане базилевс (Василевс), но отстъпил този титул на брат си, като предпочел да се посвети на философията. Съгражданите му го помолили да им даде закони, но той отказал. А когато веднъж негов съгражданин го упрекнал, че вместо да пише закони, той играе с деца, Хераклит му отговорил: *„Защо се учудвате, негодяи? Не е ли по-добре да се занимавам с това, отколкото с Вас да участвам в държавните дела?“*

Борис Чендов

(продължава в следващия брой)

Бележки

¹ Приведените мисли на Хераклит са цитати или лека перифраза на такива, взети от Диоген, „О жизни, учениях и изречениях знаменитых философов“, изд. „Мысль“, Москва, 1979 г. •

Даниел Герен: защо анархизмът е актуален

Из интервюто на Луи Декауес с Даниел Герен за списание „Тиера и либертаг“ от 5 май 1996 г.

- Кои са полезните елементи за едно социалистическо общество преустройство, които намирате в анархизма и на които сте се спрели във вашата антология?

Самоуправлението е работническата демокрация във фабриката. Работникът изпълнява две функции – като производителен отпаден на призиването си и като съпредприемач. Той престава да бъде чужд на предприятието. Престава да бъде само наемник. Получава полагащата му се част от печалбата на предприятието.

Но това не е установяване на един вид колективно ръководство, напоено с егоистичен манталитет. Всичките самоуправляващи се предприятия са солидарни, взаимозависими. Тяхната единствена цел трябва да бъде общият интерес. Трябва да се нагодят към един общ план, което не е обаче бюрократичното планиране, както е при държавния комунизъм, а план изработен отдолу-нагоре и приет от делегатите на различните производствени единици.

Друг конструктивен елемент на анархизма е федерализмът. Идеята за федерализма не се е родила в мозъка на някой теоретик. Тя покъква спонтанно в хода на Френската революция. Неизбежно обединени след падането на абсолютната държава, общините решават да се федерират преустроени на базата на своята националност. Празникът на федерацията, 14 юли 1790 г. изразява обща-

та воля и единство; едно единство, от друга страна, много по-солидно отколкото наложено от някой принц.

Тук желая да припомня, че идеите на Ленин върху националния въпрос, т.е. върху свободното самоопределение и правото на сепарация са взети от анархизма. Републиката на съветите беше по своя замисъл една федеративна република. Но всичко това си остана на книга.

Трети елемент, който анархизмът прибави по-късно към първите два и който увенча изграждането му, е революционният синдикализъм. За да се осигури солидарността и взаимозависимостта на самоуправляващите се предприятия и същевременно да насърчи общностите, първичните клетки на администрацията, е необходим един организъм, който да произхожда непосредствено от работническата класа, обхващащ, обединяващ различните дейности, по структурна форма федеративен. Това ще бъде ролята, която ще играят синдикатите. В капиталистическото общество те са просто организации за малки придобивки; интересите на трудещите се преминават в социалистическото общество в органи с една координираща задача и също така творческа – за насърчване и възпитаване. - *В революционната практика на анархизма срещнахте ли вие елементи, които да изясняват нещата в близко бъдеще?*

- Е, анархизмът представляваше дълго време една обик-

новена доктрина без възможности за приложение. След това, през нашия век идеите му бяха заложени и изпитани в революционната практика; най-вече по време на руската и испанската революции.

Втората част от нашата антология, най-възторжената, защото е най-жива и най-конкретна, ще бъде, вярвам, за многото нови читатели, едно истинско откровение. Ще срещнат в нея много неща, които са им били зле познати или най-внимателно укривани.

Например изключителният епизод на селяните анархисти от Южна Украйна, под импулса на един от своите, Нестор Махно, водещи революционна партизанска война, поразяваща Червената армия, белите армии на интервентите Врангел и Деникин, установяват свободни съвети в един момент, когато съветите бяха покорени от болшевишката държава, влизат в конфликт с наложените от централната власт комисари, а накрая са унищожени от една силна Червена армия в служба на една все по-засилваща се диктаторска държава.

Друг епизод, който ми се струва малко по-красноречив, е революцията на Кронщатските моряци през месец март 1921 година. Ще намерите в нашата антология големи извадки от вестника, който бунтовниците са печатали всеки ден: „Кронщатски известия“. Тези моряци са били истински революционери. Бяха в 1917 година начело на комунистическата революция.

Освен това бяха тясно свързани с работническата класа, с фабриците на Петроград, по това време най-индустриалният град на Русия. Отказват да се подчинят и да служат на болшевишката власт. Обвиняват Комунистическата партия, че се е откъснала от масите, че се е отчуждила от доверието на работниците, да се е бюрократизирала. Разобличават „опитомяването“ на съветите, одържавяването на синдикатите. Атакуют полицейската машина като вредна и паразитна, която тежи върху народа и служи само за терор и упражняване на разстрели в името диктувани закони и наредби. Протестират срещу един жесток държавен капитализъм, при който работниците са само наемници, експлоатирани както преди. Предявяват възстановяването на съветската демокрация и свободни избори във всички области на живота. Така, много преди да започне царуването на Сталин, хора от народа са разобличавали с огнени слова извращението на Октомврийската революция и завземането ѝ от една комунистическа държава.

Испанската революция показва, въпреки трагичните обстоятелства на една гражданска война, тъй бързо отежнена от една чуждестранна интервенция, великолепен триумф на самоуправлението, както в градовете, така и на полето. И освен това, намирането и прилагането му на практика в унисон с анархистическите принципи и необходимостите на една ре-

волюционна война чрез една волева дисциплина без йерархия и чиновове. Да посочим за пример фигурата на един велик воин анархист: Дурути.

- *Кои са човешките ценности, които според Вас, образуват есенцията на анархизма?*

- При анархизма ценна е личността, индивидът. Личността е свободна да се обедини, или да не се обедини. Винаги е свободна да напусне асоциацията. Един такъв пакт, според анархистите, е по-солиден и по-плототворен от известния обществен договор на Жан-Жак Русо, в който анархистите не виджат друго освен измама и обществена принуда.

Индивидът не е средство, а цел на обществото. Анархистът иска да подпомогне индивида, личността, в нейното пълно и всестранно развитие, да култивира и развие в нея всички нейни творчески сили. Обществото, възползвайки се от тях, не ще се състои от пасивни личности или сервилни автомати, а ще бъде едно постоянно сборище на свободни сили, един конгломерат от индивидуални енергии.

От това разбиране на свободата произхожда целият анархистически хуманизъм, неговото отхвърляне на религиозната власт, както и пуританството в обичаите. В тази последна област, що се отнася до сексуалната свобода, анархистите много по-рано от Фройд, рационалистите на Рене Гуион, и екзистенциалистите са истински предтечи. •

Годините от двете смърти минават, почти риторичният въпрос си остава:

Една и съща ръка ли уби анархистите Гергинов и Васев?

През 1924 цанковистите, през 1956 болшевикуидите посягат на непокорните хасковци от миналия век

Установяването на болшевику-комунистичека диктатура в България започна с военен преврат на 9 септември 1944 г., осъществен от звенарската офицерска хунта на Кимон Георгиев, Дамян Велчев и Димо Казасов, успоредно с инвазията на съветската армия на българска територия. обстоятелството, че политическият живот в страната протичаше под надзора на Съюзната контролна комисия, в която участваха освен съветски военачалници (маршал Ф. М. Толбухин, генерал-полковник С. С. Бирюзов) и военни представители на САЩ и Великобритания, даде относителна възможност и на анархистическото движение няколко месеца да съществува легално. Но на 10 март 1945 г. всички стотина делегати, събрали се да проведат национална конференция на анархо-комунистите в България (ФАКБ), неочаквано бяха арестувани и въдворени в концлагер.

Спонтанните и настоячиви международни протести принудиха властта – подир половин година – да освободи задържаните анархисти. В полулегалност и изправени срещу несекващи репресии българските безвластници продължиха интензивно дейността си, ала през декември 1948 г. срещу тях бе организирана тотална общонационална хайка, като около 700 анархо-комунисти „народната власт“ натика в концлагерите или както болшевику-комунистическата пропаганда евфемистично ги назоваваше трудово-възпитателни обществени (ТВО). Там при тръгване и връщане, преди и след непосилния си робски труд строените в колони концлагеристи бяха насилствено заставяни с години да маршируват и да паят стихоплетен текст, музициран в бодър маршов ритъм:

*„Сгрешили пред народа, ний
дойдому в тебе духа да
възродим!
С устрема на новата епоха
социализъм светъл да
градим!“*

Разбира се, въдворените в ТВО-тата „народни врагове“ живееха по-зле и от асировавилонските и картагенските роби. Дори за да се изходят по малка нужда или пък за да пият вода, трябваше да измолват съответното милостиво милиционерско разрешение. В подкрепа на това твърдение ще цитираме рапорта на един страши милиционер до началството му:

„Через Господина Милиционерския Капитан Н-к охрана при ТВО-гр.Перник До Господина Управителя при ТВО-гр.Перник Рапортот Илия Георгиев Младенов – дежурен ст.милиционер при ТВО-гр.Перник

Господин Управител, По доносение на Тодор Стоянов Михалков – мл.милиционер при

ТВО-гр.Перник – охрана на 7-ма група – на 7 VIII 47г. въдвореният Славчо Иванов Стоянов е отивал да пикае и да пие вода въпреки че са предупредени, че без разрешение да не се откъняват от групата.

Горноизложението Ви донасям за сведение: 7 VIII 47 г. с почит: Илия Младенов“ (правописът и пунктуацията са запазени, бел. ред.)

Всеки запокитен в душегубките злочестник, репресиран заради възцарилата се в България всевластна марксистколенинска „политическа целесъобразност“ си имаше и личен, специфичен претекст за своето местопребиваване в „магарешкия рай“. Така изявените хасковски анархо-комунисти Делчо Василев, Паню Манахилов и Манол Васев дължат за творническото си житиебитие (Васев и смъртта си) до голяма степен и на умишленото, злостно оклеветяване от тогавашните комунистически дерибеи в град Хасково Гавраил Карев – секретар на околийския комитет на БРП(к), Георги Даскалов – кмет на Хасково, впоследствие председател на окръжния народен съвет, Марко Лозанов – секретар на ГК на БРП(к) и Васил Караджов – председател на околийското ръководство на Обединените работнически професионални съюзи (ОРПС).

Въпросните гуръзъ през 1947 г. инсинурат по адрес на Делчо Василев фантазмагоричното обвинение, че готвел атентат срещу югославския лидер Тито и отприщват срещу него лавината от нескончаеми, многогодишни репресии. И туй не е някаква стихийна случайност, а целенасочено отмъщение, защото именно хасковският анархо-толстоист публично разобличава щедрото им спонсориране отпреди 9 септември 1944 г. от тютюневите магнати Георги Чалбуров и Кирил Гумнеров.

Гореспоменатите велможи спретват сквернословен компромат и за Паню Манахилов – че бил предал на полицията нелегалните ремсисти Иван Райков, Тодорка Паунова и Кънчо Ленов, когато се укривали в плевнята му, въпреки че документирано е доказано как Манахилов по собствена инициатива приютава ремсистите, а извършеното предателство е на неиздържалия инквизици Дяко Йорданов, което черно на бяло е отразено в диспозитива на обвинителния акт на народните обвинители от Хасково по следствено дело №1, 1945 г.

Юдинското поведение на семейство Караджови, отказали подслон на Тодорка Паунова, едва ли се нуждае от коментар, ала именно гузната им съвест стимулира тях и партийните им аркадаши Карев, Даскалов и Лозанов да изфабрикуват клеветата срещу Манахилов в противовес на ширещата се

по онова време сред хасковското гражданство достоверна мътва, че издайник на Тодорка Паунова е Доба – съпругата на Васил Караджов. Заради мнимото предателство и анархистките му убеждения „народната власт“ окошарва дългогодишно Паню Манахилов в гранголиците на режима, превъзпитавайки го с каторжен труд.

Гавраил Карев, Георги Даскалов, Марко Лозанов и Васил Караджов злостно подклаждат репресиите и срещу знаменития хасковски анархо-комунист Манол Васев, природно надарен оратор, безстрашен народен трибун и неуморен организатор на безвластническото движение в Южна България. На първомайския митинг през 1946 г. пред хасковската община, аплодиран бурно от митингуващите, той гръмогласно хвърля в лицето на кмета Георги Даскалов знаменитите слова: „Ето – сравни мен със себе си! През капитализма и двамата бяхме тотюнорботници. И ти като мен мъкнеште денковете на гръб и бе опърпан, недоля. Сега аз пак съм си същият. Виждаш, грехите ми са орфани, червата ми свирят деночно размазани, обул съм чепици с пробити подметки при това не са мои – взех ги назаем от един ортак... А ти си охранен и облечен като баровец, защото си кмет и командваш! За какво се борихме тогава?! За да грабнете властта, да се угоите и натруфите като буржоазни парвенюта, забравяйки своите програмни обещания, натурвайки пролетариата – в праха и нищетата – по тютюнджийски складове и работилници... Каква стана тя – станете вие, да седнем ние! Затуй ли лежахте по затворите и хващате шумата?! И може би по-добре, че се наплюскахте с власт, за да ви види и разбере народът и да се отврати от вас веднъж завинаги!“

Всъщност неведнъж преди и след 9 септември 1944 г. Манол Васев изобличава Гавраил Карев, Георги Даскалов, Марко Лозанов и Васил Караджов в предателството спрямо интересите на хасковското тютюнорботничество и нещо повече – в доносителство пред полицията! Те никога не го забравят и не му прощават...

През 1956 г. мюзервирджийският квартал го наковладва, че бил англо-американски шпионин и дори по радиопредаванията на български език по Би Би Си (радио Лондон) получава кодиран съобщения. В съда погъдимият въз основа на тези смехотворни обвинения Манол Васев отговаря: „Мен като анархист ме обвиняват, че съм работил в полза на англо-американския империализъм и възраждащия се германски фашизъм! Но анархистите не са сключвали договори за мир и взаимна помощ с Хитлерова Германия, не са сключвали та-

Манол Васев

„Анархистите не са сключвали договори за мир и взаимна помощ с Хитлерова Германия, не са сключвали такива договори и с англо-американците, което направиха съветските болшевици. Пък и не са целували фустата на английската кралица, както Хрушчов и Булганин в Бъкингамския дворец!... Болшевизмът се роди в мерзост, живее в престъпление и ще умре с лъжа на устата!...“

кива договори и с англо-американците, което направиха съветските болшевици. Пък и не са целували фустата на английската кралица, както Хрушчов и Булганин в Бъкингамския дворец!... Болшевизмът, господин съдия, се роди в мерзост, живее в престъпление и ще умре с лъжа на устата!“

Когато през март 1958 г. предстои освобождаването му от Сливенския занган, Манол Васев е отровен от агент на Държавна сигурност по изричното настояване на Георги Даскалов и неговите гуръзъ – Карев, Лозанов и Караджов. Хасковските болшевикуиди не могат да допуснат личност като Манол Васев да се върне в града, за да взорчава номенклатурния им животец.

Нищо ново под слънжето. Цанковистките превратаджици на 2 март 1924 г. разстрелват в килията му хасковския анархо-комунист Жеко Гергинов, преди да бъде освободен на другия ден от затвора поради амнистия. Престъпните управници, заповядали извършването на това убийство, са имали същите мерзки съображения, мотиви и хасковските болшевику-комунисти при умъртвяването по тяхна заръка на Манол Васев през март 1958 г. Ето как в мрачината на тюрмата бяха избити – без съд и присъда – най-непокорните личности, живели през ХХ век в Хасково – Жеко Гергинов и Манол Васев. •

Марин Караиванов,
Държавен архив - Хасково

От активист на Черния Блок, с любов...

С подкрепа и солидарност от участник в блокадите в Лозана, защото солидарността е нашата сила. Това са моите мисли за това защо бях с Черния Блок.

Участвах в Черната Блокада в Лозана в неделя и в ненасилственото съпротивление в лагера Bourdenette. Аз едва прочетох писмата на солидарност пуснати от членове на Розовия и Сребърния (Р&С) Блок в Индимедия Великобритания и бях трогнат до сълзи. Солидарността е нашата сила. Пред лицето на масираните репресии в Женева вие отново ми дадохте сили. Искам да изразя своята подкрепа за вашите възгледи и да разкажа за някои от причините, поради които бях част от Черния Блок.

През живота си съм участвал в акции от различен тип. Моят опит показва, че полицейските репресии и държавното насилие се насочват не срещу кървопролитните демонстрации, а срещу успешните демонстрации. Дават ни право само на неефективен протест, в „жълтата зона“, защитаваща властта и позволяваща им да не ни обръщат внимание. Заедно с милиони хора от целия свят аз участвах в мирните демонстрации на 15 февруари 2003 г. (срещу агресията в Ирак - бел. ред.) Видях как ни пренебрегнаха и тръгнаха на война „в името на демокрацията“. Това ме разяри. Това показа, че дори най-голямата демонстрация в историята нищо не променя само с гласа на несъгласните. Прякото действие от всички разцветки – това е единственият начин да променим нещо.

През цялата неделя блокадите бяха пропиту от този дух. Те НЕ изразяваха мнение. „Мнение“ на хората за шибаната система, в която живеем, вече нееднократно е заявявано ясно и силно. Блокадите бяха направени единствено за проваляне на срещата на държавните глави на високо равнище – за да може G8 да срещне съпротива. Лично аз усещах, че нашите акции могат да бъдат успешни и, естествено, че ще ни атакуват. Исках да бъда способен да защита себе си и тези, които са около мен. Убедих се в това, когато започнаха първите полицейски атаки в Лозана. Първите атаки бяха против Р&С карнавала, не против Черния Блок. Тези два Блока бяха явно разделени и действията в различни райони. Полиция пусна газ в мирния карнавал, защото той дойде твърде близо до маршрута на делегатите: това значи, че той е бил успешен. Мнозина от Р&С блоковете избягаха зад гърба на Черния Блок, далеч по-подготвен за отразяване на атаки. Ако активната съпротива не задържаше полицейското настъпление, пространството, удържано от нас, щеше да бъде разчистено значително по-бързо. А ако там не бяха музиката и енергията на Р&С Блокове, това пък щеше да бъде много мрачно място. Когато двата блока се сляха под полицейската атака, те придобиха живот на пространството и отказаха да го предадат без бой.

„...Моят опит показва, че полицейските репресии и държавното насилие са насочени не срещу кървопролитните демонстрации, а срещу успешните демонстрации...“

Да бъдеш атакуван от тежко въоръжен отряд на полицията е ужасно. Това се е случвало с мен много пъти и аз мисля, че да се преодолее страхът е невъзможно. Но все повече и повече чувствам как даваме отпор и започвам все повече да осъзнавам ценността на Черния Блок. Черния Блок не е самият бунт. По време на мародерствата и уличните боеве в Женева аз видях, че това бяха основно местни момчета, някои даже не скриваха своите лица. Те разбиваха всеки прозорец, изпадайки в екстаз и в гнева си хвърляха каквото им попадне срещу полицията (пластмасови бутилки в бронирания полиция няма да повредят нищо). Считам този народен гняв за от-

говор на отчуждението и същипването на човешки съдби и наемната робия, на медийната пропаганда и консуматорството. Това може и да е прекрасно по-своему, но това не е Черния Блок.

Прекрасно организиран, Черния Блок (каквито ние бяхме в неделя) се състои от автономни групи от приятели, добре подготвени, излизали на улиците с определени тактически задачи. Защо го правят? Да завземат пространство и да го защитават с барикади и камъни, използват изплъзващия се миг, времето, през което ние контролираме пространство, в което разрушаваме собствеността и символите на отвратителната система, в която всички

сме принудени да живеем. Това повреждане на собственост НЕ е „безогледен вандализъм“, това са дълбоко политически актове и обикновено внимателно подбрани цели. В неделя наблюдавах дискусии между различни групи (и езици!) за политическия символ на различните цели. В резултат на тези дискусии някои цели бяха атакувани, а други оставени невредими. Разрушенията и пожарите, създавани от Черните Блокове са така важни, както и музиката и колорита, създавани от карнавалите. Ако ние единствено се бием и разрушаваме, ще създадем един много мрачен нов свят, а антикапиталистическите движения са силни, защото са пълни с въображение и разно-

образие, но някои послания са кристално ясни:

капитализмът убива. Хората се мъчат и умират от и за капиталистическата експлоатация и войни. Планетата се задържа от замърсявания и разрушения. Милиони са превърнати в бежанци поради икономически, екологични и военни злоупотреби. Те биват преследвани, задържани и депортирани. Стандартът на живот на страните от Г8 се държи на тези мъчения и престъпления. Ако ние действително разбираме това, тогава просто излезане на улицата за спонтанен протест няма да бъде адекватен отговор. Би било правилно да отвърнем с гняв на огромната несправедливост и свършено адекватно е да оставим Лозана и Женева да изглеждат като довчерашен плацдарм. Ако тези срещи протичат под звуците на вертолетни витла, сред димящи барикади и сълзотворен газ, това сваля маската на истинското насилие, скрито за гласавото корпоративно шоу. И това предизвиква хората, и те забелязват, че мирните шествия не водят към нищо. Това привлича внимание и открива политическо пространство, на което могат да се родят и развият нови идеи.

Джордж Орвел веднъж отбеляза, че общество, в което убийството на един човек се счита за престъпление, а хвърлянето на 10 000 тона бомби над жилищен район не, понякога създава у него впечатление, че тази планета е лудница, използвана от други планети. Изпитвам същото, когато виждам скандал, раздухан от медията около няколко разбити прозорци в същото време, когато нашият западен модел на живот се грати върху на геноцид, терор, бедност и експлоатация. Истеричното осъждане на „насилието“ на Черния Блок на мен ми се струва малко безумно. Мисля, че тези мои възгледи не могат да стъписат неочаквано големия брой жители на Лозана, излизащи на улиците и на своите балкони, за да помагат на маскирания черен блок и да приемат, с лека усмивка, безплатна храна и цигари, иззети от атакуваните магазини. Тези хора не пречеа и не критикуваха действията на Черния Блок. Родители с деца попаднаха под хаотичната полицейска газова атака в парка бяха ужасени, но с помощта на активисти от Черния Блок с противогازی, те бяха в безопасност. Едно момиченце даже ме разцелува за благодарност.

Това са просто моите мисли, вече е късно. Разбира се има място за критики на методите, които ние упражнихме през почивните дни, но битката все още продължава и още много е нужно да се направи. Аз исках само да добавя гласа на Черния Блок към сътрудничеството и многообразието на нашето движение тук (Индимедия Великобритания). •

Границата САЩ-Мексико

Престанете да преследвате имигрантите до смърт

В Сонорската пустиня има сериозен проблем, на мексиканско-американската граница. Поради допълнителни подкрепления в традиционни графски (незаконни) входни точки, като например Сан Диего и Ел Пасо, хората биват принудени да пресичат през пустините. Един доброволен защитник на човешките права каза: „Граничният патрул, както бе планирано, изтласка хората в пустините, където рискът става многократно по-голям“. На това се дължи рекордният брой на загиналите. През последните 5 години видяхме как 400-километрова отсечка от Сонорската пустиня в Аризо-

сезон, 4-ма недокументирани имигранти са загинали в Ню Мексико от топлинни удари, а повече от 72-ма са загинали в Аризона. Тази година са загинали повече недокументирани имигранти от всяка друга година. Миналогодишните цифри също бяха рекордни.

Няколко групи активно се опитват да спасяват хора, като създават водни станции за недокументирани имигранти в пустинята. Групата, наречена „Граничните ангели“ (<http://communities.signonsandiego.com/borderangels>) е основана от Енрике Моронес през 2001. Тя е група с идеална цел, която е инсталирала и поддържа

ската граница. Създадена от Армандо Аларкон, с мисии от юни 2004, тази група хвърля бутилирана вода от самолети „Чесна“. Бутилките са увити в найлони и имат малък парашут, а се спускат от самолет, боядисан в ярки цветове. Няма закони против пускането на неща от самолети, например бутилки с вода, стига да не нанесат материални или телесни щети. Към бутилките е прикрепено съобщение, което казва на имигрантите да махнат с ръце над главата си, ако се нуждаят от неотложна помощ, или под кръста, ако нямат нужда. За съжаление, Пайсанос ал Рескате не спасяват

да окажат гостоприемство на хората, пресичащи границата. Те казват, че като им дават вода, няма да увеличат броя на недокументирани имигранти, а по-точно: „Хората не прекосяват границата, за да получат вода“. Твърдят, че раздават вода в отговор на „неморалните политики и стратегии, които излагат хората на риск“. Те искат следните промени: 1) легализация на недокументирани работници, както е направено през 1986; 2) инкорпорирани на отговорна програма за работници на разменни начала с визи, за да не са обвързани работниците с една индустрия или един шеф, и 3)

сико за незаконните мексикански имигранти, арестувани в Аризона между 12 юли 2004 и 30 септември 2004. Самолетите ще отвеждат имигрантите или до Мексико Сити, или до Гуадалахара, откъдето би трябвало да ги извозят с автобус до родните им градове. Тези, които живеят в Северно Мексико, трябва да получават „други възможности“, които още не са изяснени. Правителствата на САЩ и Мексико умишлено са избрали дълбоката вътрешност на Мексико за дестинация на полетите, за да обезсърчат бързи повторни незаконни опити за влизане в Щатите. И наистина, мнози-

на стана най-смъртоносна входна точка за имигрантите. Температурата на земята в Сонорската пустиня може да достигне 54 градуса преди месец юни. Август е най-смъртоносният за пресичане месец. Много хора поемат на това пътушение през пустинята с 6 литра вода, а всъщност им трябва 3 литра, за да оцелеят само 7 километра в тази 40-градусова жега. Едно от нелегалните трасета включва 80-километрова отсечка пеш по стари пътеки през пустинята. Мнозина вървят дни наред в температури над 40 градуса при опитите си да влязат незаконно в САЩ. Тази година, преди началото на най-лошия

340 водни станции през пустинята Имперал Вали и околните области. Доброволци зареждат станциите с вода през пролетта и лятото. За зимата и есента групата е изградила станции в планините на Сан Диего, със зимни грехи, храна и вода в контейнери за съхранение. Граничните ангели се нуждаят от вода, материали за поставяне на пътепоказатели, бензин, зимни грехи и други. Можете ли да им помогнете да спасят човешки живот?

Пайсанос ал Рескате, т.е. „Селяните-спасители“, е друга организация, която цели да снабди с вода недокументирани имигранти, които прекосяват мексиканско-американ-

имигрантите, а викат граничния патрул, което аз намирам за проблематично. Аларкон казва, че мисълта да използва самолетите за пускане на вода му хрумнала по време на един от първите му уроци за пилот. Той обяснява, че погледнал надолу и осъзнал какво може да се направи. Аларкон е роден в Мексико и израснал в Тексас.

Друга група, наречена „Човешчина по границите“, е раздала приблизително 30 000 литра вода от своите приблизително 111 станции за оцеляване от март 2001 до август 2002. Не е ясно дали тази група още функционира, но техният сайт показва някои интересни цели. Една от обявените им цели е

демилитаризиране на границите, както и още някои неща.

Повечето хора, които загиват при пресичане на границата, загиват от топлинен удар или обезводняване. Миналата година са загинали 409 имигранти при опити да преминат, което е 7 пъти повече от броя им през 1995, според мексиканското външно министерство. В отговор на нарастналата смъртност при преминаването през пустинята, Мексико се съгласи да участва в план за репатриране, обявен от американското министерство на вътрешната сигурност през юли 2004. Мексико казва, че ще осигури безплатни полети обратно към Мек-

на отказват самолетното пътуване и вместо това искат да ги отведат до най-близкия граничен град, за да опитат да влязат отново. Цената на самолетните пътувания, приблизително 13 милиона долара, ще се плати от Съединените щати. По програмата за репатриране от миналата година са прехвърлени 6 000 мексиканци от гранични градове в Аризона и Тексас, но кметовете на градове от мексиканската страна казват, че имигрантите са просто зарязвани без пари за храна и билети за автобус до дома. •

Кирстен Ангерберг
(www.kirstenanderberg.com)

Крайът на корпоративното управление

Днес малко места на Земята са свободни от корпоративната тирания. Всеки ден стотици хора се съпротивляват на корпорациите. Издържат на тормоза, изнудването и насилието използвани от шефовете, за да поддържат господството си над нашите мисли, нашата работа и нашите общности. Засега повечето хора все още признават корпорациите, огромните им активи и конституционни права, които корпоративните лидери през последния век претендират, че им се полагат по някакво право. Тези привилегии са в наша вреда всеки път, когато помолим нашите избираеми чиновници, законови институции или съдилища за справедливост. Те позволяват на корпорациите и на правителствата да използват фалшива „демократична“ реторика, за да удържат хората под контрол. Бяхме приучени да приемаме избираните законодатели и съдии, предавайки нашите исторически и суверенни пра-

ва на корпорации и безлични институции, все по-далече от нашите общности. Дори когато корпорациите проливат кръв в името на каузата, гражданският натиск общо взето ограничава техните цели, обуздавайки евентуално корпоративни ексцеси, или изисквайки от корпоративните мениджъри да носят отговорност за действията си. Въпреки че тези усилия са важни, те не намаляват сериозно разрушаването на обществото, природата и демокрацията от корпоративните лидери. Съпротивата срещу корпоративния произвол, която не признава легитимността на корпоративното управление – може би доста смело действие – не признава промените в корпоративните закони или конституционните доктрини, които подаряват на огромните корпорации подкрепата на правителствата. Тя не връща обратно към хората, общностите и природата силата и контрола върху ре-

шенията, законотворчеството и легитимността на тези действия, които те ни отнеха в течение на последните стотина години.

Действително, именно изоставянето на социалните ни отговорности като суверенни личности, позволи на редица корпорации, създадени в нашите държави да станат по-големи, от финансова гледна точка, от повечето страни. 300-те най-големи корпорации контролират около 1/4 от цялото производство на стокови активи в света. Най-големите 100 имат приходи, по-големи от половината страни членки на ООН. 70% от цялата международна търговия е управлявана от 500 корпорации.

Днес огромните глобални корпорации влизат и напускат обществата когато им хрумне, оформяйки бъдещето на хората, екосистемите и Земята. Лидери на такива корпорации упражняват едноличен контрол над обширни земни площи (80% от цялата земя се използва за земеделски износ), видове и минерали. Те разрушават местните институции за взимане на решения, заедно с културните традиции и регионалната независимост. Избират кои продукти и технологии да се проучат и създават и това как хората да се използват като работници докато са им нужни, а после да бъдат изхвърлени. Те облагат с такси едностранно и незабележимо и харчат огромни суми, за да ни инструктират на какво да вярваме, какво да купуваме и как да гласуваме. Подобна концен-

трирана корпоративна сила, която може да манипулира нашите демократични процеси, противоречи на теорията за управление и не трябваше да бъде допусната да нагледее. Революцията против тираничната и безкрайна власт на монархията беше водена в името на тази теория: така беше в САЩ, цялата власт трябваше да бъде конституционна – така може да се отговори на хората. Но не е ли ясно, че ние имаме малка правна и морална власт над днешните гигантски корпорации?

Както Корнъл Уест предполага, не е ли станало трудно дори да си представим какво е свободно и демократично общество [без такава концентрация на власт] и как ще изглежда [и как ще работи]?

И така, какво можем да направим? Като начало в нашите общности и страни можем да започнем да работим за спиране на очевидните корпоративни вреди като:

- разкрием гадена голямата корпорация като нелегитимна за самоуправляващите се хора, като противоположност на обществената стабилност и екологичното равновесие;
- да се активизираме – чрез масови действия, законни и спонтанни, за да отстояваме местната власт над корпорациите и над ресурсите на Земята, за които корпоративните мениджъри претендират, че им се полагат;
- да оспорим правните норми, които в момента са на мода – като онези деклариращи корпорациите да бъдат персо-

нално защитени, незначителни нашите права и давайки им неограничени пълномощия;

• да пренапишем нашите закони така че да отнемем корпоративните привилегии – това означава преработка на законовите връзки между обществото и корпоративните измислици, които ние позволяваме да навлизат в нашата общност; да променим нашите институции;

• да замразим придобивките и да обсъдим правото на корпорациите да причиняват вреди и правото на техните мениджъри и директори да се противопоставят на нашата конституционна власт над тях.

Нито едно от тези неща няма да бъде постигнато лесно. Но какви алтернативи имаме? Можем ли да понесем промените на нашето общество и Земята, променяйки химикал след химикал, гора след гора, технология след технология, продукт след продукт, варварски корпоративни действия?

Ние имаме огромни задачи, които трябва най-напред да премислим и да организираме. Но това е работа, която ще бъде родена от борбата в обществата и екосистемите, където хората и природата най-остро изпитват корпоративната тирания. Това е работа, която ще бъде свършена чрез нарастващото осъзнаване, че демокрацията ще продължава да бъде една илюзия, докато продължаваме да позволяваме на корпорациите да ни управляват.

Ричард Л.Гросман
„San Diego Review“ 10.1.1994

6 януари: 158 години от рождението на Христо Ботев

Не филантропия, а коренни реформи

За трета поредна година у нас бе обявена кампания за набиране на средства под название „Българската Коледа“. Инициатор на кампанията е президентът Георги Първанов. Целта е със събраните пари да се подпомогне българското здравеопазване за снабдяване на болнични заведения с модерна апаратура, както и спешни скъпо струващи операции на деца. В същото време се апелира за засилване на „благотворителността“, като решение на част от социалните проблеми. Във връзка с тези кампании припомняме на нашите читатели мнението на Христо Ботев, изразено преди 130 години във вестник „Знаме“ под горното заглавие.

Филантропия! Благотворителност! Колко гуми шарлатани покриват своите мръсни дела чрез тия благозвучни гуми, които не принасят почти никаква съществена полза на мястото, дето те се практикуват, ако полето на тяхната дейтелност и да е твърде обширно. Благотворителността не може да изкорени злото, тя не обяснява причините на безбройните страдания на човечеството, не унищожава тези причини, а лекува само следствията. Тя само затуля устата на гладния, приспива страдания и приучва недоволния на робство и на търпение.

е достигнала до такива широки размери, в каквито тя не съществува в нито една държава. Нима там са могли филантропите да изчерпят язвата на тялото на английския народ, която от ден на ден се уголемява се повече и повече, и която рано или късно ще преобърне сичкия обществен строй в тая страна? Думата ми е за английския пролетарият, който

сердие са удовлетворявали желанието на своите робове. Има ли по-гнусно и по-отвратително гледище от това? Но разумните и образовани хора отдавна са вече разбрали лошавите последствия на благотворителността и всичкото свое внимание са обърнали на корена на злото, т.е. – на онзи аномален обществен ред, който създава безмерно бога-

плаши даже нашето с богата природа отечество и, струва ми се, споменах, че някои си благотворители се притекоха със своите привременни помощи на анаголиците. Днес аз имам пред очите си отчет на цариградския благотворителен комитет, основан близо до английското консулство, който заедно с други подобни комитети, е подал помощ

казват горчивата истина, че гладът в Мала Азия не ще може да унищожи даже и подир жертвата на 1875 г. В най-плодородните страни на Мала Азия една трета част от народонаселението не е сеяла нищо; а трите четвърти, които са сеяли, са обвезани с такива условия, щото като приключат сметките си със заемодавците си, то не ще да им остане, като – речи, нищо за прехрана. Как ще да проживеят те до жътвата на идущата година. Да им се помогне е невъзможно, защото нещастните ще да бъдат твърде много!...

После тия отчаяния, но справедливи възгласи, благотворителите предлагат на правителството да захване някоя обществена сграда, за да даде работа и прехрана на народонаселението. Добри човешки планове, но кажете ми ще могат ли те да се осъществят при днешното критическо положение на турските финанси? От де ще да земе правителството пари, за да захване обществените сгради и да даде прехрана на гладните? От райата ли пак? Но това не е лек, не е благотворителност. Ако да би попитали гладните мене, то моята рецепта е въстание против днешния обществен строй. Съсипете тая ерархия в човечеството и вие ще да видите, че ще да се унищожат причините на вашите страдания. •

Букурещ, 24 май 1875 г.

Благотворителността само затуля устата на гладния, приспива страдания и приучва недоволния на робство и на търпение.

Христо Ботев

то, при сичката благотворителност на аристократите, расте не с години, а с часове и с минути. Освен това даже думата благотворителност е унижителна за човечеството достойнство, защото тя предполага, че съществуват на светът такива създания, които направени по образу и по подобие божаго, но които са осъдени да мрат от глад и от мизерия. Никъде благотворителността не е принасяла полза, нито в старото, нито в новото общество. Припомнете си ония темни картини из римската история, когато цели хиляди нещастни хора са кръщали „хляб и цирк“, и когато тираните от страх и из мило-

ти и безмерно сиромаси люде. Трябва по-напред да се изкорени злото и тогава не ще вече да има нужда да се занимаваме с лекуването на неговите последствия, което не само че е безполезно, но е даже вредително, защото дава възможност да се развие в друго направление болестта. Извинете ме, че се аз така разфилософсвах за неща, които отдавна вече са раздържани и обяснени от новото човечество, но аз направих това, за да ми послужат горните редове като критериум за известията, които ида аз да ви съобща.

Аз съм ви писал и друг път за гладът, който опустоши преди малко Мала Азия и който за-

на 2 000 000 гладни души. Ако сметнем, че на тия хора се е дало, както казва отчетът, от 10 до 15 гроша, то ще да дойдем до една твърде значителна сума; но за един човек или за едно семейство, което няма нищо, което мре от глад и което трябва да преживее от жътва до жътва, какво значат тия нещастни 10-15 гроша? Не са ли те един залък, който не дава нито здраве, нито живот на умирация, а само продължава неговите страдания? Той се ще да мре; а не е ли по-справедливо и по-човешки да се прекратят страданията му един час по-напред? Ето що говори отчетът по-нататък: нашите статистически сведения по-

Насаме с Ботев

Училището и само училището, казва баба Македония, ще избави Европа от социален преврат - училището и само училището, повтаряме ний, ще я приготви за тоя преврат; но не училището на Златоуста и Лоюла, на Вилхелма и Наполеона, а онова на Фурие и Прудона, на Кювие и Нютона - и училището житейско.

Христо Ботев, „Смешен плач“

Беше началото на месец януари 1951 година. В килия № „жикс“ в политическото отделение на Хасковския затвор разглеждахме няколкото вестници, които бяха пристигнали през деня и коментирахме по-интересните събития. Държах в ръцете си вестник с портрета на Ботев по случай поредната годишнина от раждането му, когато вратата се отвори и влезе началникът на затвора Пешо – Шивача, придружен от гежурния надзирател.

Станахме, както си му е редът и зачакахме, да чуем за какво е дошъл Шивача, навявайки се да е някаква приятна новина. Нали на всички ни се искаше да си отидем по домовете, колкото се може по-скоро. За съжаление, излезе поредната визитация на началника – да види какво правят поверените му затворници.

Пешо беше дребно, невзрачно човече, шивач по професия. Не зная как беше заслужил честта да стане затворнически началник, но се стараше да го забележат. И понеже не блестеше нито с ум, нито

с физика, търсеше други пътища на самоизява. Поогледа ни от висотата на заемания от него пост и спря поглед върху вестника, който държах в ръката си, забелязвайки портрета на поета революционер.

- Какво, и той ли е от вашите? – попита началството с ехидна усмивка.

- Разбира се, та Ботев е първият български анархист. – отвърнах му аз.

- А, така ли? – възкликна той – А, аз мисля, че е комунист.

- Ами, че той никъде не е споменавал името на Маркс, докато това на Прудон на няколко пъти. Пък и на много места подчертава отрицателното си отношение към властта.

- Три гена карцер! – обърна се началникът към надзирателя, като с това тури край на разговора. После и двамата напушнаха килията.

Още с излизането им започнах да се стягам за карцера. От опит се знаеше, че няма да се разминем, затова гледах да облека по-топли дрехи, но да не бие на очи. В противен случай можеше да ме накарат да събле-

ка и другите и тогава щеше да стане още по-лошо. И когато след малко ме повикаха, взех само канчето за храна и лъжица и потеглих с придружаващия ме надзирател.

В затвора имаше два карцера, които се намира в отделението на криминалните. Единият дървен за през зимата, а вторият между банята и кухнята за през лятото. Зиме да не може човек да се спре от студ, а лете да се стопи от горещина. Аз имах „частиято“ да се възползвам от „удобствата“ и на двата, но сега ще говоря за първия, а за другия, когато му дойде времето.

Надзирателят отвори вратата, а след като влязох я затвори след мен и завъртя ключа, оставяйки ме сам със себе си. Бях действително сам, тъй като около мене нямаше признаци на живот. Карцерът беше на единия край на двора и до мен не достигаеше никакъв звук.

Останах сам, но фактически бяхме двама – аз и бачо Христо, с когото имахме да си кажем много неща за този объркан свят, който като че ли не

се беше променил, кой знае колко. Нали точно за това ме бяха довели тук, та на спокойствие да изясним становищата си.

Имах заг себе си три дни за бодърстване и размисъл, които трябваше да изкарам в движение, напред-назад, върху няколкото квадратни метра на карцера. Дъсчените стени, бяха голи, а на пода само гежурната тоалетна кофа. От тавана мъждукаше мижавата светлина на електрическата крушка. Всичко можеше да се обгърне с един поглед, така че обстановката повече не можеше да задържи вниманието ми. Оставаше ми да се възгъбам в себе си и, може би, тогава щях да накарам времето да върви по-бързо.

Спомних си писмото на Христо Ботев до Кирил Тулешков за времето прекарано от него заедно с Васил Левски в една „ветраничава“ мелница край Букурещ. Наистина, при мене не беше чак толкова студено, че да се пука дърво и камък, а и пък и нямах съквартирант като Дякона. •

Георги Божилов

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Новогодишно пожелание

Сурва, сурва година!

Народе измамен,

потиснат

и гладен!

Докога ще търпиш

да те язди, да те граби,

да те лъже и приспива

тази алчна каста дива –

политици-лицемери,

мошеници и банкери?

Стига страх, примирение

и робско подчинение!

Да се мълчи и кротува,

мълком само негодува

е позор!

Съпротива!

Съпротива и отпор!

Честита нова година.

януари 2006
Георги Калчев

Общество като детска градина

Тъй като не бяха отдавна „светлите“ християнски празници и не знам защо се сетих за приказки, легенди и митове. Така реших да представя на „Свободна мисъл“ едни расъждения, които написах като ученик.

В живота на човек присъстват две неща, които играят твърде голяма роля за предопределяне на поведението му. Това са държавата и религията, която се базира на идеята за съществуването и прекланянето пред бога. Устройството им, а и самата им идея и функция е да управляват и контролират поведението и мисленето на хората. За да могат да изпълняват тази своя задача, трябва да има някой да им служи. За съжаление техни слуги са хората. Тези хора, които претендират, че са най-еволуиралите същества. Но как може някой да бъде еволюирал в каквато и да е форма, след като служи другиму, като на всичкото отгоре вреди и на себе си с това си поведение? Та всеки знае, че робът не може да се развива, защото се превръща в прост предмет. Държавата и религията пречат на днешния свят да се развива и са преграда за свободното развитие на човечеството. Някой ще каже, че например от средновековието досега има напредък. Това разбира се е така, но не благодарение на религията и

държавата, и тези които ги представляват, а точно на тези, които възроптаха срещу тях. Отрекоха религията и започнаха да градят наука. Отхвърлиха законите и започнаха да черпят от необятното богатство на свободата. Вместо благодарност, държавата и църквата, ги заличава-

се е превърнало в страхлив роб и се страхува от най-голямата легенда – легендата за бога и държавата. След като на едно дете му прочетат история с призрци, то започва да се плаши, защото вярва в тях и тяхното съществуване. По същия начин тъй наречените „узрели граж-

само да се забави или забърза. Ще дойде ден, когато децата ще пораснат и ще се научат да искат своето, а държавата и бог ще продължат да ги залъзват, с нови и нови фокуси и залъгалки. За съжаление много малко бяха тези, които от деца станаха хора. Това се случи през 19-ти и началото

лъзват и днес. Така лелките отново приспаха дечицата и се заеха да накажат хулиганите, които гръзнаха да ги събудят. Въпреки тези техни намерения ще дойде отново ден, когато „лошите“ ще събудят децата, които ще видят, че играчките пак са им омръзнали.

Ние анархистите, които се опитваме да събудим света от този кошмар, в който живеем, трябва да изгържим на държавния и религиозен гнет, за да може да събудим децата и да ги направим свободни и мислещи хора, които да не вярват в бабини легенди. Нашата роля е много важна. Ние трябва да влезем в ролята на лошите хулиганчета, които не искат да спят следобяд. Преди да заспим вечен сън, защото това ще стане, трябва да събудим други. Само така ще дойде денят в който ще са бундни гостатъчно на брой хора, които да въстанат срещу двете лелки-възпитателки госпожа Държава и господин Бог. След като се преборим с тях, ние ще останем вечно будни, а те ще заспят вечен сън. Така няма да има кой да възпира човечеството и то ще върви само напред по един морален и спокоен път. Дано преди това не закрият детската градина!

Напред анархисти! Честита нова година! •

falkenbach

Така както децата се боят от легендите за митични чудовища, така и днешното общество се е превърнало в страхлив роб и се страхува от най-голямата легенда – легендата за бога и държавата.

ха от лицето на земята, изгаряйки ги на клади и обявявайки ги за невменяеми еретици, но не можах да залича това, което са направили.

Но пак да започнем със съмненията относно държавата и религията. Каква е тяхната същност? Какво представляват? Та нали ние не ги пиламе и не усещаме? Та нали ние не ги виждаме и не ги чуваме? Тогава какво са?

Държавата и бог са едно привидение, от които се боят само страхливците. Така както децата се боят от легендите за митични чудовища, така и днешното общество

дани“ вярват в държавата и бога. Обществото ни прилича на една детска градина, където народът представлява дечицата, а държавата и бог са страшните лелки, които трябва да ги възпитат и контролират да не правят пакости.

Питам се кога ще тръгнат децата на училище и ще престанат да вярват в небивалици? Дори и идеалът, който държавата и бог им дават да следват, е грешен. Идеалът не се постига със страдание и смирение, а с борба. Някой обаче не може да спре и да върща хода на времето, то може

на 20-ти век, периодът на революциите и свободната мисъл. Но те бяха твърде малко, за да отворят заключените с катинари и оплетени в окови училища. Децата не можах да влязат в класните стаи, защото не искаха. Твърдяха, че не са готови да тръгнат на училище и да станат свободни хора. Трагичното е, че това мнение не беше тяхно. То се появи благодарение на държавата и бога, които за пореден път се изгавриха с научната мисъл и им измислиха нови забавления – спорт, шоу, радио, телевизия, компютри. Именно тези неща ни за-

Как да постигнеш това, което желаеш

Какво желаеш най-много на този свят? Повече пари, нова стерео уредба, ваканция? Да отслабнеш с 10 килограма, да се прибереш навреме от работа за любимия си сериал? Или е нещо повече от това, нещо, което е трудно да се определи?

Може би си се отказал от осъществяването на истинските си мечти и се задоволяваш с по-малки и незначителни неща, най-малкото защото те изглеждат по-вероятни. Може би никога не ти е хрумвало да се запиташи дали целите, които гониш, са наистина това, което най-много желаеш. Може би, като мнозина други, се чувстваш принуден, като че ли животът, който живееш, не ти принадлежи. Колко често се чувстваш така?

Ето една шура идея: всичко, което правиш през живота си, трябва да го правиш, защото ти харесва, защото го желаеш повече от всичко друго на света. А когато си правиш плановете, трябва да се стремиш към най-възбудяващия и прекрасен живот, който можеш да си представиш, а не просто към общоприетите „успех“ и „сигурност“, служещи за утеха на отчаяните и изнеможели хора. Какво би било по-радикално, от това да избиращ собствените си постъпки според това, колко са ти приятни, а не според това, колко са морални, отговорни или обществено популяризи? И все пак, какво друго наистина е от значение? Не сме ли служували на всякакви господари за сметка на своите желания и мечти? Не сме ли се бо-

рили за всякакви каузи, освен за нас самите? Къде ни е отвело всичко това?

Да преследваш желанията си не означава, да следваш спяно своите пориви и подбуди, независимо къде водят те. Означва, първо, да откриеш какво наистина желаеш: да отсееш желанията си и да прецениш, кои са истински и кои въображаеми, кои са по-силни и кои са по-слаби, кои ще ти донесат най-голямо щастие накрая. Това означава да преустроиш себе си и своя живот, така че да можеш да гониш колкото се може повече желания (понеже няма гаранция, че всички могат да се постигнат едновременно – повечето от нас биват телени в различни посоки от конкуриращи се импулси и копнежи). Може би това, което желаеш, е да се чувстваш по-добре? Може би обичаш природата; гостатъчно ли ще е да си купиш няколко декара земя и да се наслаждаваш на това, докато останалата част от света бавно се обвива в бетон?

Да преследваш желанията си също така значи да преустроиш и обществото. Всеки от нас е резултат от света, в който живеем. И все пак, този свят също е резултат от нашите собствени усилия. За да преустроиш себе си и своя живот, трябва да преустроиш света, който те изгражда и ти въздейства, а за това ще ти е необходимо помощ от всички. Ако искаме да получим щастие, трябва да поемем отговорност за света, който изграждаме, и заедно да се уверим, че той ще е този, който ни достига

радост. Но ако всеки прави каквото си иска не бихме ли се изправили един срещу друг? Невъзможно ще ни заслави да работим заедно. Най-възвишените и амбициозни усилия не могат да се осъществят самостоятелно; те изискват участието на други хора, дори на цялото общество. Повечето от нас желаят повече от всичко да живеят свободно и безопасно в общност, в приятелство с всички други, следователно ние се нуждаем от постигането на всички тези неща. Да създадем общност, в която всеки живее живота си пълноценно, всеки може да преследва мечтите си, свободен е и може да твори на воля. В противен случай ние просто си пречим един на друг, а също така и сами на себе си.

Да, това наистина ще бъде много трудно, особено в началото. Няма нищо по-трудно от това винаги да бъдеш честен спрямо себе си, да изискваш всичко най-най-от себе си и от всеки ден от живота си. Безспорно това ще ни скара със съществуващия ред и ще ни изправи срещу него. Но това е борба, която повече от всяка друга заслужава да се води. Борба на голямата възможност, която всеки има, на най-голямата възможност, която всички ние заедно бихме имали, да се борим срещу всичко в този свят, което е безмислено, незначително, грозно.

Разбира се, алтернативата е да се съгласиш и приемеш това, което имаме днес, и никога повече да не се питаш, дали не би могло да има по-добър живот.

В края на краищата, щастие не идва от получаването на това, което желаеш, а по-скоро от самия процес на търсенето му, от волния стремеж към твоите желания и амбиции. Това е чувството на вълнение и безтегловност, което изпитваш, когато си свободен да правиш това, което искаш и да бъдеш такъв, какъвто желаеш, когато животът стане забавен, постоянен-изменящ се танц. След векове на отегчителна робия към отговорност, правилност и принуда, ние не знаем как да изразяваме себе си и как да следваме мечтите си – дойде времето да се научим как.

Припомни си най-значителния ден от своя живот, денят, в който за първи път си открил любов или музика, или приключение, когато хиляди нови врати са се отворили пред теб, когато светът е изглеждал много по-голям, отколкото си го познавал, когато внезапно всичко е било възможно.

Защо не може всеки ден да е такъв?

Ние не живеем в общество, предназначено да ни помогне в разпознаването и преследването на нашите сърдечни желания. Каквото и да ни внушава красивата фраза „свобода и преследване на щастие“, нашето общество е абсурдно препълнено с обръканост и разделения. Всички ние сме толкова заети в борбата за оцеляване, че дори е трудно да си спомним нашите мечти, за да се впуснем след тях. И всеки от нас се чувства толкова безсилен и забравяме, че светът, в който

живеем, е резултат изцяло от нашите собствени усилия: ние сами сме го докарали до това положение. Нашият вид напълно е преобразил планетата. Това ли е най-добрият от всички възможни светове, които сме изградили?

Ако не е, защо не спрем да го дострояваме и да измислим нови начини за живот и съвместно съществуване – така че да изградим друг, по-добър свят, който ще бъде по-приятен за всеки от нас? Към какво трябва да се стремим и за какво трябва да се трудим, ако не за удоволствие, радост и наслада?

Правил ли си някога любовта така, че да си се почувствал толкова добре, че чак е изглеждало опасно?

Да си влюбен означава наистина да искаш да живееш в различен свят, в един по-възбудяващ свят, един по-красив свят, един по-забавен свят, един безгрижен свят.

Един свят, където всичко е от значение и нищо не е толкова мрачно, скучно и потискащо.

Защо не започнем да изграждаме този свят точно тук, днес? •

превод от Интернет

Корените на автономизма

Автономистите от края на 80-те години са исторически приемници на новите леви от 1968 г. При това в своите прояви те носят със себе си цялата смес от слабости, сили, поражения и успехи на 20 години ляворадикална и антипарламентарна политика.

Историческите корени

на автономистите може да намерим в последствията от разпада на вътрешнопарламентарната опозиция от началото на 70-те години в „спонти“ (спонтанистите), във възникващите под влияние на Италия марксистско-операистки групировки, а също и в либертарно-анархистките течения и градската контракултура. В хода на политическия разпадане тези групи от ляворадикалната сцена от средата на 70-те години значителна част от движенията „спонти“ се превръщат в наченки на алтернативно движение. Тенденцията към бягство от предишните форми на политическа работа се усилва от „немската есен“ през 1977 г., която ознаменува окончателното поражение на концепцията RAF (фракция „Червена армия“ - бел. ред.) Едновременно с това централните мотиви и политически модели на ляворадикалната сцена (отрицание на кадровите организации, политика от първо лице,

това те демонстрират по-голяма приемственост в сравнение с тези движения и действия в сферите, където няма нови социални движения. Форумираната от тях критика на буржоазни и легалистски представени нови социални движения позволява да се съхранят революционните тенденции в общественния живот във ФРГ и Западен Берлин, които датират още от бунта през 1968 г. Това е още по-забележително и поради факта, че политически форми на левия радикализъм успяват под такава форма да се развият в страна, където след войната не е имало силни контракултурни-либертарни и анархистки-спонтанистки традиции. Те успяват да се утвърдят частично като революционна и при всички положения като радикална сила в историческата ситуация, когато не е имало сериозни класови борби, а партийните концепции на комунистическите групи от края на 70-те години продължават в създаването на реформистската Зелена партия. В същото време аналогични политически опити да се запази приемствеността на бунта от 1968 г. във Франция и Италия са или интегрирани в системата, или просто разгромени.

Сериозно влияние на автономистите във ФРГ оказват теориите на италианската „автономия“ (операизъм). Те-

темата за експлоатацията в сферата на труда (например с кампани против работата на парче и търговията с работни места), но тази тенденция остава маргинална в рамките на автономната сцена и не води до по-мащабна организация. Това отново отразява противоречивото отношение на автономистите към наемния труд. То се колебае между тенденциите към отказ и бягство и отделните опити за самоотбрана, които в еднаква степен не им позволяват да разпространят дейността си и върху други групи наемни работници.

Значението на автономистите

за обществено-политическите конфликти през 80-те години може да се измери и по правителствената реакция към тях. Новите така наречени „закони за сигурност“, приети през 1986 и 1988 г. и разширяващи прилагането на наказателните мерки, позволяват политически произволно да се тълкува параграф 129-а от НК (повреждане на имуществото, саботажи на общественно важни предприятия, регулиране на даването на показания) и утежняващи правилата за провеждане на демонстрации (забрана за маскировка), са в значителна степен прицелени в действащите автономни групи и форми на ор-

ганизации и съпротива. Постоянните опити на държавните органи с помощта на масирани кампании в пресата, затегнато законодателство и добре обмислени вълни от обвинения в престъпна дейност изолират автономистите и обслужват целите на перманентната контрареволюция. В случай на мащабни класови конфликти те са набелязани първи за обезвреждане като евентуална революционна точка на координация с техните организационни структури и политически опит.

Засилването на автономистите води до регрупиране или упадък на ролите на други непарламентарни сили и леви организации. Тази сила е свързана не само с упадъка на другите леви групировки, но е и резултат от промените съотношения между теория и практика. За автономистите принципът на „прякото действие“ е свързан с тяхното самовъзприемане. Такова разбиране последователно се изправя сре-

ОСНОВНИ АКЦИИ И КАМПАНИИ НА АВТОНОМИСТИТЕ

1976-1981 - участие в акциите против съоръженията на атомната електроцентрала в Брокдорф като радикална фракция на движението.

1980-1981 - участие в скуотерското движение в Западен Берлин.

Септември 1981 - 5000 ляворадикали в Западен Берлин влизат в сблъсъци с полицията по време на визитата на държавния секретар на САЩ.

Есента на 1981 - окупиране на жилища на „Хафенщрасе“ в Хамбург, които в следващите години се превръщат в център на автономното и антиимпериалистическото движение.

11 юни 1982 - 5000 автономисти демонстрират в Западен Берлин против посещението на Рейгън.

1982-1984 - участие в движението против строителство-

1983 - демонстрация на 1000 автономисти против посещението на Буш в Крефелд - жестоко разгонена.

Октомври 1983 - участие в антиракетната седмица.

1984-1987 - продължение на борбата против летището във Франкфурт (през 1986-1987г. в района са забранени всички демонстрации)

Есента на 1985 - участие на автономистки блок в демонстрациите против срещата на „Голямата седморка“ в Бон

1985-1987 - участие в движението против завода за преработка на ядрени отпадьци във Вакерсдорф

1 май 1987 - въстание в Кройцберг. Началото на „революционните първомайски демонстрации“.

12 юни 1987 - 4000 автономисти участват в 50-хилядна демонстрация против визитата на Рейгън в Западен Берлин. Това предшества улчните боеве в Кройцберг.

Лято-зима 1987 - след създадените от автономисти в Кройцберг органи за дискусии с населението в окръга се провежда серия от акции против преустройването на Кройцберг (включително 3-хилядна демонстрация през ноември). Акции във връзка с домовете на Райхенбергер Щрасе продължават и след декември - успяват да запазят сградите.

Акции на немски леви радикали

Трети отляво е бъдещият външен министър Йошка Фишер, тогава член на радикалното крило на Зелената партия

принцип на прякото действие, базисна демокрация, развитие на „контра-общества“) се възприемат частично и от вече съществуващите „нови социални движения“.

Автономистите от 80-те години

действат в духа на приемственост по отношение бунта от 1968 г. Автономистите не са ясно разпознаваема партия, а се проявяват по-скоро като политическа тенденция в отделни обществени конфликти. По своите структури те стоят някъде между движението и организацията, възможно е те да представляват сами по себе си начало на ядра на бъдещи организации. При всички положения би било неправилно да считаме автономистите единствено като „ляворадикалните и войнстващи части“ на различни протестни движения. В своите прояви те отиват далеч отвъд конкретната прагматика на отделните движения. Освен

оретическите конструкции на операизма отдават през 60-те години централно значение на „масовия работник“ в радикалната борба в предприятията. За разлика от тях тогавашните ляворадикали във ФРГ - в това число под влияние на Критическата теория (Франкфуртската школа) - разпространяват заложения в тази теория момент на отрицание на капиталистическата система и отказ от нея в сферата на възпроизвеждането, което се проявява в борбите за жилища в началото на 70-те години. След неуспеха на операистките опити през 1973-1974 г. (смазването на „дивите стачки“, края на борбата за жилища), понятието „автономия“ е подето отново от нови базисни движения (като това против атомните централи) и особено по време на бунта от 1980-1982 г. и борбите за жилища. Днес някои групи се придържат както преди към операистките теории и периодично се опитват да се занимават с

ганизации и съпротива. Постоянните опити на държавните органи с помощта на масирани кампании в пресата, затегнато законодателство и добре обмислени вълни от обвинения в престъпна дейност изолират автономистите и обслужват целите на перманентната контрареволюция. В случай на мащабни класови конфликти те са набелязани първи за обезвреждане като евентуална революционна точка на координация с техните организационни структури и политически опит.

Засилването на автономистите води до регрупиране или упадък на ролите на други непарламентарни сили и леви организации. Тази сила е свързана не само с упадъка на другите леви групировки, но е и резултат от промените съотношения между теория и практика. За автономистите принципът на „прякото действие“ е свързан с тяхното самовъзприемане. Такова разбиране последователно се изправя сре-

то на нови писти на летището във Франкфурт.

Септември 1982 - „Танц на вулкана в Горлебен“, завършек на стълкновенията. За първи път там се отдава възможност на автономистите да прокарат идеологическата хегемония на ненасилствените форми на съпротива.

1982-1985 - участие на автономисти от Вендланд, Хамбург, Хановер, Бремен и Западен Берлин в движението против откриването на ядрени хранилища в Горлебен.

1983 - във връзка с подема на антивоенното и антиракетното движение се предприемат опити за координация между автономни групи на ниво страна: срещи в Хановер (февруари) и Лютер (юли). Главна тема - антиракетната и антивоенна. Опитите на групи безработни и временно заети да поставят темата за намаляването на заплатите не постигат напредък. След 1983 г. повече не са предприемани опити за координация.

1988 - съпротива в Хамбург против плановете да се разруши завзетото от скуотери здание на стария кинотеатър, където е организиран центърът „Червена флора“.

Септември 1988 - „седмица на действието“ против МВФ в много градове във ФРГ и Западен Берлин.

1990 - центърът на движението на скуотерите се премества в Източен Берлин. Множество скуоти на изток се преместват в източен Кройцберг. През ноември са разбити скуотите на „Майнцер Щрасе“ във Фридрихсхайне, властите преместват в контранастъпление.

Юли 1992 - участие в протестите против срещата на „Голямата седморка“ в Мюнхен.

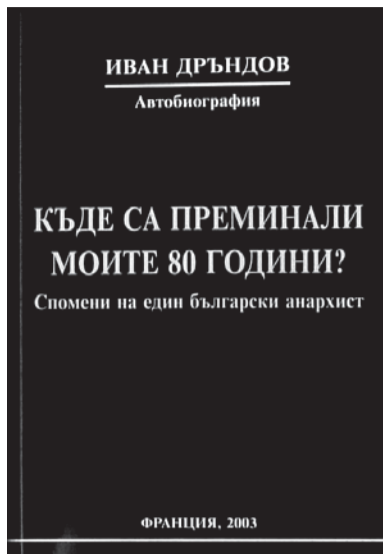
1995 - Конгрес на автономното движение в Берлин.

1995 - Начало на борбите против транспортирането на ядрени отпадьци в Горлебен („Кастор“). •

следва
превод LGB

НОВИ АНАРХИСТИЧНИ ИЗДАНИЯ

Иван Дрънгов: Моите 80 години

Иван Дрънгов, **Къде са преминали моите 80 години? Спомену на един български анархист.** Франция 2003. 128 стр.

„Едно движение е живо дотогава, докато има кой да страда за него.“ – Х. К. Йорданов

Скоро излезе от печат автобиографичната книга „Къде са преминали моите 80 години-спомени на един български анархист“ от Иван Дрънгов. Книгата заслужава да бъде прочетена. На 120 страници авторът с най-разбираем език е проследил страдалческия си живот, отдаден изцяло на движението.

Повече от 65 години в постоянно напрежение – това трудно може да се опише. Само онзи, който го е преживял, той може да разбере. И днес, когато този приятел продължава да влачи тежкия си емигрантски живот с някаква мизерна пенсия, с тежко семейство, възраст и милион болести, този същият страдалец не спира да работи като анархист. Приятелите му от България оценяват неговата дейност и му пожелават за новата година на него и семейството му дълголетие и здраве.

Привет от ФАБ! •

Христо Колев

Одисеята на един анархист

Славейко Павлов, **Одисеята на един анархист.** Благоевград, 2005. 320 стр.

Роген през 1919 в Беломорска Тракия, още като ученик в Петричката гимназия през 1936/37 година Славейко Павлов се сруждава с прогресивни младежи и се запознава с идеите на анархокомунизма. Въдъновен от идеите и примера на Парижката комуна от 1871 г., Октомврийската революция от 1917 г., Махновското движение в Украйна, Испанската революция от 1936 и идеите, които са изповядвали Христо

Ботев, Гоце Делчев, Михаил Герджиков и други български революционери описани в историческата литература, той става неотстъпен последовател на тези идеи.

В спомените си описва идеите, които са възбудили младоото поколение през онези бурни години – от 1936 до 1953 година и преживяното в полицейските участъци на ДС и концлагерите на буржоазна България и болшевишкия режим в защита на своите убеждения за свобода, братство и равенство – вековните двигатели на прогреса. •

АНАРХО РАДИОПРОГРАМА ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искаме ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес: <http://a-bg.net/dve.m3u>

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага на читателите на в. "Свободна мисъл" следните заглавия на анархистическа литература:

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието - Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие - Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми - Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България - Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) - Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно - П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма - Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века - анархистическа Испания - Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта - фактор на еволюцията - П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска - Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала - Г. Константинов	3 лв.
12. С гуми вместо с куршуми - Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? - Г. Константинов	3 лв.
14. Нечути песни - Кръстьо Г. Хаджииванов	3,50 лв.
15. Национализъм и култура - Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура - Рудолф Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него - Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли - Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода - П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове - Г. Константинов	5 лв.

БРОШУРИ:	
1. Стопанисването на земята - Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма - Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една вярваща - С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм - Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм - Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифаревско народно въстание и килифаревска чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. "Славейково" №7. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. "Република" №4.

АБОНАМЕНТ 2006
ВЕЧЕ 12 СТРАНИЦИ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година - 6,00 лв.; за 6 месеца - 3,00 лв.; за 3 месеца - 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталожен номер 649

АНАРХО КАЛЕНДАР

„Крайната цел на човечеството е безвластието.“
Виктор Юго

- На 01.01.1923 г. в София излиза година II на списание „Пурпур“
- На 03.01.1826 г. Избухва бунт на Декабристите в Южна Русия
- На 04.01.1868 г. се провежда конгрес на Романската федерация на I Интернационал.
- На 06.01.1848 г. в Калофер е роден легендарният анархист, революционер, поет и публицист Хр. Ботев.
- На 06.01.1966 г. в гр. Пловдив умира анархистът Петър Манжуков.
- От 07.01 до 12.01.1923 г. се провежда в Ямбол V конгрес на ФАКБ.
- На 07.01.1923 г. в с. Каравелово е роден анархистът Желязко Петков Желязков, член на редколегиата на в. Свободна Мисъл.
- На 08.01.1870 г. в гр. Лондон умира руският революционер А. Херцен.
- На 09.01.1905 г. в гр. Марсилия умира френската анархистка и участничка в Парижката комуна Луиз Мишел.
- На 10.01.1863 г. избухва въстание в Полша срещу жестокостите на руския царизъм.
- На 11.01.1906 г. избухва бунт на работниците от Севастополския арсенал.
- На 15.01.1809 г. в гр. Безансон е роден френският теоретик на безвластието Пиер Жозеф Прудон.
- На 15.01.1978 г. в гр. Кюстендил умира анархистът Боян Илиев Нешев, прекарал дълги години в болшевишките концлагери.

- На 18.01.1954 г. в Средногорieto е убит от милиционери анархистът Христо Чолаков.
- На 16.01.1979 г. в гр. Велико Търново умира четникът в Килифаревската анархо-комунистическа чета Дончо Г. Бълхов (Донски).
- На 17.01.1991 г. в гр. Стамболийски умира анархистът Илия Донеф Петканов, прекарал дълги години в болшевишките концлагери.
- На 19.01.1925 г. в сражение с полицията и агентите на Обществена безопасност загиват анархистите Христо Геков (Баето) и Стефан Тодоров (Ефито).
- На 20.01.1900 г. в гр. Кюстендил е роден анархистът Тодор Ангелов (Божаната), участник в Испанската революция и организиран съпротивата срещу нацистката окупация в Белгия. Национален герой на Белгия.
- На 23.01.1878 г. излиза под редакцията на Малатеста и Кафиеро безвластническият вестник „Камбана“.
- На 24.01.1909 в гр. Търговище е роден анархистът Трухчо Николов Трухчев прекарал дълги години във фашистките и болшевишките концлагери.
- На 26.01.1877 г. в гр. Пловдив е роден легендарният български анархист Михаил Герджиков.
- На 26.01.1966 г. в София умира анархистката Янка Статева.
- На 28.01.1900 г. умира анархистът Георги Зяпков.
- На 30.01.1877 г. в гр. Пюргеро е роден г-р. П. Стоянов.

ПОМОЩИ ЗА ВЕСТНИК „СВОБОДНА МИСЪЛ“

1. Станчо Кърпаров, с. Бъта	10 лв.
2. Димитър Артъков, с. Катунци	10 лв.
3. Марин Караиванов, гр. Хасково	50 лв.
4. Иван Йотов, гр. Варна	10 лв.

Георги Калчев от Варна изпрати 120 лв на „Свободна мисъл“, за да бъдат абонирани 20 софийски библиотеки и читалища. *Благодарим на своя редовен сътрудник.*

БАНКОВИ СМЕТКИ:

В български левове:	200 826 141 010 047 310
В USD:	200 826 141 110 047 314
В Евро:	200 826 141 0 047 315

ТБ ОББ АД, клон Перник

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! *Ръкописи не се рецензират и не се връщат!*

ТЕЛЕФОНИ ЗА ВРЪЗКА С ФАБ:

Ал. Наков 076/2-70-86; Хр. Веленов 0335/32 00;
Г. Божилов 07178/30 45; Г. Константинов 02/73 99-88

ЗА КОНТАКТИ С АВТОНОМНА БЕЗВЛАСТНИЧЕСКА ГРУПА АНАРХОСЪПРОТИВА:

e-mail: aresistance@riseup.net, afront2003@yahoo.com

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

София, ж. к. Надежда, пощ. клон 1220, пощ. кутия 59

Редакционна колегия:
Почетен гл. редактор **Христо К. Йорданов**
Отг. редактор **Г. Божилов**

Прегледна подготовка: „Свободна мисъл“
Печат: „Унискорп“ ООД

Привилегированите са с покварен ум и сърце. Това е обществен закон, който не търпи изключение и се отнася както за нациите, така и за класите, корпорациите и хората.

— Михаил Бакунин (1814 - 1876)

СВОБОДНА МИСЪЛ

Януари							Април							Юли							Октомври							
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н	
						1						1	2							1	2							1
2	3	4	5	6	7	8	3	4	5	6	7	8	9	3	4	5	6	7	8	9	2	3	4	5	6	7	8	
9	10	11	12	13	14	15	10	11	12	13	14	15	16	10	11	12	13	14	15	16	9	10	11	12	13	14	15	
16	17	18	19	20	21	22	17	18	19	20	21	22	23	17	18	19	20	21	22	23	16	17	18	19	20	21	22	
23	24	25	26	27	28	29	24	25	26	27	28	29	30	24	25	26	27	28	29	30	23	24	25	26	27	28	29	
30	31													31							30	31						

Февруари							Май							Август							Ноември						
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н
						1							1							1							1
			1	2	3	4	1	2	3	4	5	6		1	2	3	4	5	6				1	2	3	4	
6	7	8	9	10	11	12	8	9	10	11	12	13	7	8	9	10	11	12	13	6	7	8	9	10	11	12	
13	14	15	16	17	18	19	15	16	17	18	19	20	14	15	16	17	18	19	20	13	14	15	16	17	18	19	
20	21	22	23	24	25	26	22	23	24	25	26	27	21	22	23	24	25	26	27	20	21	22	23	24	25	26	
27	28						29	30	31				28	29	30	31				27	28	29	30				

Март							Юни							Септември							Декември						
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н
						1							1							1							1
			1	2	3	4				1	2	3					1	2	3					1	2	3	
6	7	8	9	10	11	12	5	6	7	8	9	10	4	5	6	7	8	9	10	4	5	6	7	8	9	10	
13	14	15	16	17	18	19	12	13	14	15	16	17	11	12	13	14	15	16	17	11	12	13	14	15	16	17	
20	21	22	23	24	25	26	19	20	21	22	23	24	18	19	20	21	22	23	24	18	19	20	21	22	23	24	
27	28	29	30	31			26	27	28	29	30		25	26	27	28	29	30		25	26	27	28	29	30	31	